

THIÊN ĐĂNG

Nguyên tác : **Cổ Long**

Tập 5

Hồi 11

Miệng Lang Vuốt Sói

Liễu Ngọc Lân mỉm cười, thay đổi ngữ khí nói:

- Nhị cô nương quên lời hứa đáng nghìn cân kia rồi.

Ôn Phi Khanh nhếch mép cười đáp lại:

- Ta không quên, chỉ là vì...thuốc giải ta lấy được

Liễu Ngọc Lân mặt không biến sắc, cất tiếng cười ha hả nói:

- Xem cô nương định thực ngôn bội tín!

- Không sai!

Ôn Phi Khanh gật nhẹ đầu đáp:

- Ta xác thực có ý đó.

Liễu Ngọc Lân vẫn cười bình thường như không chuyện gì:

- Tôi muốn nhắc cô nương hai điều, thứ nhất tên họ Lý kia trong người mang thương tích mà đi, lệnh huynh đến hiện tại vẫn chưa trở về, nếu đúng oan gia lộ hẹp nhờ như bọn họ gặp nhau thì hậu quả...

Một nụ cười hiểm trá hiện trên khóe mắt thay thế cho đoạn cuối câu nói của hắn.

Ôn Phi Khanh đầu mày nhíu lại quát:

- Tiểu Quỳnh, người đi đi! Thêm một câu nữa, hể là người của Hàn Tinh môn tuyệt đối không được động đến anh ta, nếu không thì chẳng ở yên với ta đâu, đi!

Tiểu Quỳnh đáp một tiếng rồi cất bước đi.

Ôn Phi Khanh nhìn Liễu Ngọc Lân nói tiếp:

- Đa tạ công tử nhắc nhở ta, giờ thì công tử đã có thể không phải lo lắng cho anh ta.

Liễu Ngọc Lân cười cười nói:

- Hy vọng lệnh huynh nghe được những lời Nhị cô nương!

Ôn Phi Khanh nói:

- Ta nghĩ anh ta tất sẽ nghe được.

Liễu Ngọc Lân cất tiếng cười lớn:

- ha ha...Thế thì còn gì bằng. Tôi còn muốn nhắc Nhị cô nương điều thứ hai...

Nói đến đó ngưng mắt nhìn cánh tay nắm thuốc giải, Liễu Ngọc Lan tiếp:

- Nhị cô nương quên hai viên thuốc giải trên bàn!

Ôn Phi Khanh cười diềm nhiên, vừa định lên tiếng thì đột nhiên nét hoa đào sắc trầm giọng nói:

- Ta thực quên chúng trên bàn, cảm phiền công tử đi một chuyến đến lấy đem lại cho ta.

Liễu Ngọc Lan cười âm trầm nói:

- Tôi tin chắc rằng Nhị cô nương trong lòng vô cùng kinh ngạc, rành rành tự tay nắm lấy hai viên thuốc giải đi đến đây, làm sao chỉ trong chốc lát hai viên thuốc giải kia biến mất, đúng vậy chứ Nhị cô nương?

Ôn Phi Khanh không phủ nhận gật đầu nói:

- Đúng, ta thật rất kinh ngạc, công tử có thể nói cho ta biết chuyện thế nào không?

- Chẳng có gì không được!

Liễu Ngọc Lan gật gù cười vẻ đắc ý nói tiếp:

- Tôi vốn chẳng muốn nói cho Nhị cô nương biết, nhưng rồi nghĩ lại nói cho Nhị cô nương biết vẫn hay hơn. Chuyện là thế này. Loại đan dược này do tại hạ đặc chế, chỉ cần ra khỏi bình thì chẳng bao lâu sẽ hóa khí. Nếu như gói trong giấy thì còn không sao, nhưng nắm trong lòng bàn tay nó sẽ thâm nhập bì phủ đi vào trong huyết mạch...

Ôn Phi Khanh cố trấn tĩnh hỏi lại:

- Thật sao?

Liễu Ngọc Lan nói:

- Đương nhiên tại hạ chẳng việc gì phải nói dối, tại hạ còn có một lời muốn nói với Nhị cô nương, hai viên thuốc mà cô nương nắm được kia chẳng phải là thứ giải được *Sưu Hồn Ngân Châm* gì cả, mà chỉ là một loại thanh xuân mị dược đặc chế...

Ôn Phi Khanh nghe lời này không khỏi biến sắc, qua một lúc mới giữ bình tĩnh nói:

- Thật ư!

Liễu Ngọc Lan nheo mắt cười nói:

- Nhị cô nương nếu như vẫn chưa tin thì cứ chờ một chút xem, tại hạ tin rằng đến lúc ấy cô nương tự động giải khai xiêm y....ha ha...

Ôn Phi Khanh tái mặt thét lên:

- Liễu công tử định làm gì?

- Còn phải hỏi, Nhị cô nương!

Liễu Ngọc Lan tiếng cười sầm sỡ đầy, nói tiếp:

- Nhị cô nương là gái trinh, nhưng chẳng thể không biết những chuyện này, ta muốn cùng Nhị cô nương tay trong tay tìm động thiên thai. Kiếm một gian phòng sang trọng trong khách điểm này cùng Nhị cô nương động phòng thành hỷ sự bách niên hảo hợp...

Ôn Phi Khanh trấn tĩnh nói:

- Nơi này đừng nói đến hoa chúc, đến một ngọn nến tàn cũng không có, người không thấy sao?

Liễu Ngọc Lan gật đầu cười nói:

- Đúng là có chút lạnh lẽo buồn tẻ, thế nhưng lúc này nơi đây chúng ta có thể tạm tạm một chút chẳng sao. Tuy rằng đã không có đèn hoa, lại chẳng có hỷ tửu, nhưng xuân phong tràn trề, lạc thú sung mãn thì cũng như vào cảnh tang bồng rồi. Nhị cô nương thấy đúng chứ!

Ôn Phi Khanh cười lãnh đạm nói:

- Người nên biết Hàn Tinh môn chẳng phải chỉ có một mình ta.

Liễu Ngọc Lan gật đầu nói:

- Điều này ta hiểu, thế nhưng là cô nương nguyện ý thì ta còn gì phải sợ. Tại hạ được cô nương hứa lời hứa nghìn vàng, điều này hoàn toàn không giả. Sau này nếu như lệnh tôn, lệnh đường có trách chẳng thì chỉ trách ta hơi lãnh đạm nhạt nhẽo mà thôi, chứ chẳng thể trách gì khác hơn!

Ôn Phi Khanh hai má ửng hồng lên, trong ánh mắt lưu lộ thu ba toát lên một mê lực kinh hồn, khiến nam nhân nhìn thấy chẳng thể nào dứt ra được.

Liễu Ngọc Lan cất tiếng cười đắc chí mà đầy thâm tà chừng như không còn gì hơn, rồi bước nhanh vào trong, tiện tay đóng cửa lại.

Trong phòng vang lên tiếng rên ư hử của Ôn Phi Khanh khiến người nghe phát nhiệt khí, tiếp là tiếng cười khanh khách nham nhở của Liễu Ngọc Lan.

Đúng lúc này một bóng vàng lướt tới, ngay ngoài cửa xuất hiện một người, chính là một người khác trong đương thế Tứ Khôi Ngọc - Hầu Ngọc Côn.

Nhìn cánh cửa phòng đóng im ỉm, đột nhiên hắng giọng ho mất tiếng.

Trong phòng có tiếng người thất kinh la lên:

- Ai?

Hầu Ngọc Côn lãnh đám đáp:

- Hỏi làm gì, cứ bước ra thì biết!

Trong phòng Liễu Ngọc Lân ‘hừ’ một tiếng lạnh lùng nói:

- Được!

Cánh cửa bật mở, Liễu Ngọc Lân đứng ngay cửa, hai vạt áo còn mở tung cúc chưa kịp cài, nét mặt hấn thật đáng sợ, nhưng rồi lập tức thay đổi nét kinh ngạc la lên:

- A, thì ra là người!

Hầu Ngọc Côn chấp tay cười nói:

- Ngọc Lân huynh vẫn khỏe? Từ lần chia tay ở Giang nam đến nay đã mấy năm, Ngọc Lân huynh phong độ không thay đổi, anh tuấn phong lau thật là đáng chúc mừng. Cổ nhân nói: một ngày không gặp như ba thu, chúng ta...

Liễu Ngọc Lân lạnh giọng cắt ngang:

- Hầu Ngọc Côn, quân tử thành toàn cho người!

Hầu Ngọc Côn cười cười nói:

- Ngọc Lân huynh gặp hảo sự thế này, huynh đệ lẽ nào dám quấy rầy phá đám, chỉ có điều là người ta thường nói ‘có mặt có phần’ ...ha ha...

Liễu Ngọc Lân trong ánh mắt hằn lên tức giận thét lớn:

- Hầu Ngọc Côn, người nói gì chứ?

Hầu Ngọc Côn càng cất tiếng cười lớn:

- Ha ha...Ngọc Lân huynh chẳng nghe rõ sao, có mặt có phần!

Trên mặt Liễu Ngọc Lân lướt ẩn hiện sát cơ, nhếch mép cười nham hiểm nói:

- Hầu Ngọc Côn, người có mặt thật khéo...

- Hắc! Chẳng giấu gì Ngọc Lân huynh, huynh đệ đến từ lâu, nhưng nắp người gần đây theo dõi cả buổi.

- Hừ, nói vậy người đã có ý trước!

Hầu Ngọc Côn nhún vai nói:

-Chẳng phải thế, huynh đệ vốn nghĩ giữa chúng ta trước giờ giao tình chẳng tệ, huynh đệ khi nào nghĩ gây hận cho Ngọc Lân huynh, đúng chứ?

Liễu Ngọc Lân trừng mắt quát:

- Hầu Ngọc Côn, người có biết cô ta là ai không?

Hầu Ngọc Côn mỉm cười nói:

- Ngọc Lâm huynh quả có diễm phúc, Ôn Phi Khanh là đương đại tuyệt thế mỹ nhân, có biết bao nhiêu người chỉ cần một lần thưởng được hương hoa ấy rồi chết cũng cam lòng! Hắc hắc...

- Người cũng muốn vậy sao?

- Chết dưới hoa Mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu!

Vừa nói ánh mắt thèm muốn của hắn liếc nhìn nhanh vào trong phòng, lại nói tiếp:

- Ngọc Lâm huynh, người đã nhìn thấy qua, huynh đệ chưa được nhìn thấy, có thể hỏi một câu, thế nào?

Liễu Ngọc Lâm nheo mắt cười cười hiểm trá đáp:

- Bạch ngọc không tỳ vết!

Hầu Ngọc Côn ngửa cổ cười dài nói:

- Thật khéo ngọc không vết, Ngọc Lâm huynh chẳng then là tay lão luyện “Tầm hoan công tử”!

Liễu Ngọc Lâm trầm giọng nói:

- Người có biết Ôn Thiếu Khanh cùng “Hàn Tinh Tứ Sứ” ở gần đây chứ?

Hầu Ngọc Côn nhún vai cười nói:

- Ngọc Lâm huynh có gan bằng trời, huynh đệ cũng có thể...

- Ta không giống, ta đã được Ôn Thiếu Khanh đồng ý, đồng thời chính bản thân Ôn Phi Khanh chấp nhận, ta chẳng qua hành sự hơi sớm mà thôi!

Hầu Ngọc Côn cười kha kha nói:

- Ngọc Lâm huynh thật nôn nóng, mà cũng đúng, thế mới tránh đêm dài nhiều mộng, vượt mất con thỏ non thì đáng tiếc biết bao. Có điều vì Ngọc Lâm huynh còn mượn mấy viên thanh xuân kích dục kia, chẳng lẽ để tăng thêm lạc thú sao?

Liễu Ngọc Lâm lãnh đạm đáp thẳng:

- Ta gợi ý muốn đi trước một bước, nhưng cô ấy không chịu, nên ta đành...

- Thôi đi, Ngọc Lâm huynh!

Hầu Ngọc Côn lắc đầu xua tay cắt ngang nói:

- Chúng ta biết tổng nhau rồi, hà tất phải nói thế. Ngọc Lâm huynh chẳng phải chỉ sợ táo chín đến miệng không kịp ăn sao! Theo huynh đệ thấy thì Ngọc Lâm huynh là...

Liễu Ngọc Lâm cắn răng gật đầu, cắt ngang lời đối phương nói:

- Thôi được, người cứ chờ bên ngoài một lát, vừa đợi vừa canh người khác giúp ta...

Hầu Ngọc Côn nheo mắt cười nói:

- Ngọc Lâm huynh thật rộng rãi!

Liễu Ngọc Lâm chau mày trầm giọng nói:

- Hầu Ngọc Côn, khách không lấn chủ, phàm chuyện gì cũng cần phải có trước có sau!

Hầu Ngọc Côn lắc đầu nói:

- Huynh đệ chẳng hề có ý đó, huynh đệ chỉ sợ là sau khi Ngọc Lâm huynh hưởng thụ rồi lại hối hận đổi ý, thực ngôn bội tín thì xem như phần thiệt thòi về phía huynh đệ!

- Chuyện này thì người yên tâm, Liễu Ngọc Lâm ta xưa nay nhất ngôn cửu đỉnh, nói một là một...

Hầu Ngọc Côn vẫn lắc đầu nói:

- Ngọc Lâm huynh, chuyện làm ăn gì huynh đệ cũng từng làm qua, thế nhưng chuyện này thì huynh đệ chẳng khi nào dám mạo hiểm!

Liễu Ngọc Lâm tức anh ách trong lòng, nghiến răng thét:

- Hầu Ngọc Côn, người...

Hầu Ngọc Côn cười cười nói:

- Ngọc Lâm huynh, hai chúng ta ai cũng được, nên hòa khí với nhau thì hơn.

Liễu Ngọc Lâm trầm mặc một lúc đành dẫu hỏi:

- Vậy người có cao kiến gì?

- Biện pháp giải quyết thì có, nhưng sợ nói ra Ngọc Lâm huynh chẳng đồng ý.

- Nói xem!

Hầu Ngọc Côn nhìn đối phương mấp máy đôi môi mỏng dính như cười nhưng chẳng phải cười, cuối cùng nói:

- Để huynh đệ điểm lên người Ngọc Lâm huynh...

Liễu Ngọc Lâm vừa nghe mặt biến sắc, rồi cất tiếng cười gằn nói:

- Xem ra chẳng thể nhịn được thứ được đằng chân lẩn đằng đầu như người...

Nói chưa hết câu thì tay vung lên, “phạch” một tiếng rút nhanh chiếc thiết phiến bên trong có tàng chứa *Sưu Hồn Ngân Châm* của hắn.

Hầu Ngọc Côn chẳng chút hốt hoảng xua tay cười nói:

- Hãy chậm, hãy chậm! Huynh đệ chẳng thể nào tiêu hóa nổi *Sưu Hồn Ngân Châm* bá đạo đến quỷ khóc thần sầu của Ngọc Lâm huynh. Xin hãy chậm tay nghe huynh đệ nói hết...

Liễu Ngọc Lan ‘Hừ’ một tiếng tức giận nói:

- Người còn muốn nói gì nữa?

- Cho dù thế nào thì chúng ta cũng có nhiều năm thân giao chẳng tệ, nếu như chỉ vì hai tiếng nữ sắc mà để mất hòa khí thì chẳng đáng. Huống gì mỹ nữ nằm phơi ra đó không phân nhau hưởng thụ lại đi động can qua, chuyện này chẳng khiến thiên hạ nghe cười thối mũi, không biết Ngọc Lan huynh nghe có đúng không?

Liễu Ngọc Lan là người thông minh lại manh trá, trong đầu cũng tính nhanh chẳng nên vì chuyện này gây thù thêm một đại địch như Hầu Ngọc Côn, cho nên nghe thì giữ ôn hòa nói:

- Ta cũng không muốn vì chuyện này gây mất hòa khí, chẳng bằng Ngọc Côn huynh đừng quá ép bức người!

Hầu Ngọc Côn cười ha hả nói:

- Làm sao có thể nói huynh đệ quá bức ép Ngọc Lan huynh được chứ? Thử hỏi nếu như huynh đệ không tính trước một bước, nhờ Ngọc Lan huynh sau khi thưởng trăng hoa rồi lại đổi ý, phản mắt dụng võ nói chuyện, huynh đệ chẳng kham nổi *Sưu Hồn Ngân Châm*. Há như thế chẳng những không ăn được xôi mà còn chịu đấm sao?

- Ta đã nói, Liễu Ngọc Lan xưa nay nhất ngôn cửu đỉnh, nói một là một...

Hầu Ngọc Côn nhún vai cười cười nói:

- Con người Liễu Ngọc Lan xem ra huynh đệ còn biết rõ hơn chính mình!

- Hài! Xem ra người không điểm được huyết đạo trên người ta thì chẳng chịu thôi?

- Sự thực là thế, huynh đệ không phủ nhận!

Liễu Ngọc Lan nhếch mép cười nhạt:

- Ngọc Côn huynh biết rõ con người Liễu mỗ, Liễu mỗ cũng biết rất rõ con người Ngọc Côn huynh. Mỗi khi ta chịu để Ngọc Côn huynh điểm một chỗ rồi thì xem như ta chẳng thể rời được người một bước, người chẳng định xem Liễu mỗ là trẻ lên ba đấy chứ!

Hầu Ngọc Côn trong ánh mắt lay động nhanh, cười lớn nói:

- Không dám, không dám! Ngọc Lan huynh là tinh anh nhất nhì giang hồ đương thời, huynh đệ nào dám xem huynh như con nít. Chỉ có điều nếu như Ngọc Lan huynh không theo điều kiện huynh đệ đưa ra, thì huynh đệ đành phải đứng hoài đây cùng Ngọc Lan huynh nói chuyện.

Nói cuối câu miệng hiện một nụ cười khinh ngạo đắc chí.

Liễu Ngọc Lan đôi nhãn châu trong mắt chuyển động nhanh, đoạn nói:

- Ngọc Côn huynh, chúng ta thương lượng được chứ?

- Được!

Hầu Ngọc Côn gật đầu nói:

- Huynh đệ là người rất thích thương lượng thỏa hiệp, Ngọc Lâm huynh có gì thương lượng xin cứ nói, chỉ cần không để huynh đệ chịu thiệt thì nhất định gật đầu tiếp nhận ngay.

- Ngọc Côn huynh phải chăng muốn phân hưởng thụ một phần hương hoa mỹ tuyệt kia?

- Điều này hà tất còn phải hỏi, xưa nay mấy khi thấy mèo chán mỡ, huynh đệ cũng là đàn ông bằng xương bằng thịt, nào phải gỗ đá vô tri mà không muốn hưởng thụ?

Hầu Ngọc Côn nói:

- Vậy thì ta có một kế hay, có thể cùng Ngọc Côn huynh phân hưởng phúc phần, Ôn Phi Khanh vốn còn có thêm một tỳ nữ tình như tỷ muội, đẹp chẳng kém Ôn Phi Khanh chút nào.

Hầu Ngọc Côn 'a' lên một tiếng nói:

- Thì ra là thế, huynh đệ hiểu rồi, thì ra Ngọc Lâm huynh nguyện hưởng thụ tỳ nữ Ôn Phi Khanh, mà đem Ôn Phi Khanh nhường lại cho huynh đệ. Vậy thì tốt lắm, vậy thì tốt lắm, huynh đệ có lý nào không nghe, thậm chí vô cùng cảm kích...

Liễu Ngọc Lâm cười nhạt nói:

- Ngọc Côn huynh hiểu lầm rồi, tỳ nữ Ôn Phi Khanh ra ngoài có việc, chút nữa quay lại ta sẽ khống chế nói trao cho Ngọc Côn huynh...

- Sao!

Nụ cười trên mặt Hầu Ngọc Côn biến mất, lạnh giọng nói:

- Ngọc Lâm huynh chẳng giao Ôn Phi Khanh cho huynh đệ, mà là...

Liễu Ngọc Lâm cười cười nói:

- Ngọc Côn huynh, tri túc thường lạc!

Hầu Ngọc Côn ánh mắt chuyển nhanh cắt ngang nói:

- Nếu đã thế, vậy sao Ngọc Lâm huynh không hưởng con tỳ nữ của Ôn Phi Khanh, còn đem Ôn Phi Khanh giao cho huynh đệ?

Liễu Ngọc Lâm nói:

- Nói thế Ngọc Côn huynh không chịu...

Hầu Ngọc Côn lắc đầu cướp lời nói ngay:

- Ngọc Lâm huynh tự giành lấy con phụng hoàng, đem con quạ đen kia giao cho huynh đệ, thử hỏi thiệt thòi lớn như vậy ai chịu được chứ?

Liễu Ngọc Lâm cười nhạt nói:

- Ngọc Côn huynh, người khiến ta không còn nhẫn nhịn được nữa...

Vừa nói chưa hết câu, tay quạt phấp lên, một đạo ngân quang bay nhanh về phía Hầu Ngọc Côn.

Hầu Ngọc Côn bình tĩnh như không, cười lớn nói:

- Ngọc Lâm huynh, huynh đệ đã phòng người một đòn này!

Trong tiếng cười, tay áo phất lên kinh phong đột khởi, lập tức biến đạo ngân quang kia đổi hướng bay ra ngoài mất hút.

Liễu Ngọc Lâm cười một tiếng quái đản nói:

- Lưu Vân Trừu của Ngọc Côn huynh nội gia công lực quả cực thâm hậu!

Miệng nói chân đi bộ lướt tới, tay quạt xếp lại điểm thẳng vào ngực Hầu Ngọc Côn.

Hầu Ngọc Côn thiệt thòi vì trong tay không có tất sách, cho nên thấy chiếc thiết phiến điểm đó sắt như chơi phóng tới thì chẳng trực tiếp nghênh chiêu, lách người nó tránh rồi vòng tay trảo như móc câu chộp vào cổ tay đối phương.

Bọn họ lại người vừa giao đấu đã ồ ạt vũ bão như một trường long tranh hổ đấu.

Lúc này bên trong viện bóng người loáng thoáng, phút chốc Tử Quỳnh quay lại, nhưng khi mắt vừa nhìn thấy tình hình này thì khiến cô ta khựng người dừng lại.

Tử Quỳnh là một vị cô nương thông minh lanh lợi, vừa bắt gặp cảnh này thì liếc mắt nhìn nhanh vào phòng của Lý Tồn Hiếu nghĩ, sau đó rón rén rút người khỏi đó biến mất.

Liễu Ngọc Lâm và Hầu Ngọc Côn đều là những tay cao thủ giang hồ, thế nhưng lúc này còn đang say đấu, cho nên không phát hiện ra được Tử Quỳnh đến rồi bỏ đi.

Chớp mắt mười mấy chiêu đã qua, Liễu Ngọc Lâm vừa tức giận vừa nôn nóng muốn nhanh giải quyết xong đối phương, nhưng dù đánh thế nào vẫn chưa thấy chiếm được một chút thế thượng phong.

- Hai người nhanh ngừng tay cho ta!

Đột nhiên đúng lúc ấy từ trong phòng một tiếng người thét the thé vang lên.

Bọn chúng vừa nghe cứ ngỡ Ôn Phi Khanh tỉnh lại, nhất thời kinh động tự tách ra nhảy thoái nhanh về sau, nhất là Liễu Ngọc Lâm thì càng nhảy ra xa hơn.

Trong phòng bóng nữ nhân nhảy ra, không phải Ôn Phi Khanh mà là Tử Quỳnh, trong tay cô ta nắm một chiếc trâm khắc hình phụng hoàng nhìn chăm chăm Liễu Ngọc Lân ré giọng nói:

- Các người hai người đem cô nương ta đi đâu?

Liễu Ngọc Lân trước tiên nhìn nhanh vào trong phòng phát hiện ra trên giường trống không, bất giác biến sắc mặt quay phắt nhìn vào Hầu Ngọc Côn nói:

- Hầu Ngọc Côn, thì ra là người...trong phòng chẳng còn bóng dáng Ôn Phi Khanh, nghe nói vậy vội xua tay la lên:

- Chớ nói oan! Ngọc Lân huynh, nói như vậy thì thật là quá oan cho huynh đệ...

Liễu Ngọc Lân cười nhạt nói:

- Quỳnh cô nương, muốn hỏi Nhị cô nương của cô thì cứ hỏi Hầu Ngọc Côn!

Hầu Ngọc Côn nhú mày trừng mắt nói:

- Sao? Ngọc Lân huynh định ngậm máu phun người à? Có muốn ta nói ra cho vị cô nương này biết, chuyện người dùng mê hồn dược ám hại Ôn cô nương, may vừa khéo ta đến nên người còn chưa kịp hành sự...

Một câu này tuy hỏi mà có khác gì đã vạch trần âm mưu của Liễu Ngọc Lân.

Liễu Ngọc Lân cả kinh, trong mắt phút chốc hằn lên sát cơ nhìn chăm chăm vào người Hầu Ngọc Côn.

Tử Quỳnh 'hừ' một tiếng lạnh lùng nói:

- Các người hai người chớ nói với ta, lão gia của ta cùng với phu nhân sắp đến đây, có chuyện gì thì cứ nói với họ!

Vừa nghe một câu này cả Liễu Ngọc Lân lẫn Hầu Ngọc Côn đều thất sắc, chẳng ai bảo ai lập tức tung người phóng chạy đi như ma đuổi.

Tử Quỳnh chẳng đuổi theo, nhìn theo bóng hai người kia đến khuất dạng, rồi quay người đi vào trong phòng, đưa mắt nhìn quanh một vòng rồi lại bước ra bên ngoài, đoạn vội vàng phóng chạy đi...

*

* *

Trong màn đêm...

Hai bóng người một trước một sau phi thân lướt nhanh vào trong một ngôi cổ miếu.

Cứ nhìn ngôi miếu đổ nát xanh rêu cũng hiểu từ lâu đã bị bỏ phế không ai lui tới nhang khói, thế nhưng vào trong mới thấy một gian phòng bên phía tây được quét dọn khá sạch sẽ thơm mát.

Trong phòng chẳng có bày biện gì ngoài một chiếc giường ván trên lò sưởi, nhưng cũng chẳng thấy mền chiếu gì. Một chiếc bàn kê cạnh cửa sổ, một ngọn nến cháy dở cứ hắt ánh sáng loe loét đọng đưa theo những luồng gió lùa vào theo khe cửa, khiến ánh sáng cứ lung linh tối sáng bất định.

“Vù vù”

Ánh đèn chao đảo mạnh vì bị kinh phong ập vào, đến lúc trở lại bình thường mới nhận ra hai bóng người vừa vọt vào phòng. Một người vận áo trắng như văn nhân tú sĩ, mắt nhỏ mày dài, còn người kia là một nữ nhân áo gấm, mắt hạnh mày ngài, thanh cao tú lệ, có thể nói là một nữ nhân xinh đẹp, nhất là trong ánh mắt, nét quyến rũ đa tình luôn lộ trong thu ba khiến nam nhân nhìn chẳng thể rời ra được. Chỉ đáng tiếc một điều góc trên má phải lưu lại một vết sẹo đao khiến cho khuôn mặt kiều diễm mỹ lệ kia bị phá tướng.

Trong tay bạch y tú sĩ còn mang thêm một người chính là Ôn Phi Khanh.

Lúc này Ôn Phi Khanh hai mắt nhắm nghiền như mê ngủ, suối tóc xỏa dài, áo ngực hở ra để lộ một nửa đôi gò thanh xuân trắng muốt như ngọc, chính nó cuốn hút ánh mắt bạch y tú sĩ không rút ra được.

Đột nhiên nữ nhân áo gấm lên tiếng:

- Bỏ cô ta xuống, miếng môi đã đến miệng, chẳng lẽ còn sợ mất hay sao?

Bạch y tú sĩ như sức tỉnh, gương cười một tiếng rồi bước nhanh tới đặt Ôn Phi Khanh nằm trên giường, quay lại thở phào một hơi nói:

- Lần này chẳng uống công!

Nữ nhân áo gấm liếc nhìn nhanh về phía Ôn Phi Khanh một cái nói:

- Ôn nhị cô nương đúng là một ưu phẩm thiên nhiên, mỹ lệ vô song, thảo nào mà đàn ông nhìn chẳng khỏi động lòng. Đến như nữ nhân như ta thậm chí nhìn cũng thấy thích mắt nữa là...

Bạch y tú sĩ chẳng nói gì, chỉ đứng nhìn với một nụ cười bên khóe môi đầy tà khí.

Nữ nhân áo gấm thâm hồi ánh mắt, liếc xéo bạch y tú sĩ nói:

- Nhị ca, muốn muội lánh mặt chứ?

Bạch y tú sĩ cười khùng khục trong họng nói:

- Còn xem tam muội thế nào, nếu như tam muội thích thì cứ ở lại đây cùng chung hưởng lạc...

Nữ nhân áo gấm cắn nhẹ đôi môi chín mọng nói:

- Thôi đi! Ai thì không biết còn muội thì quá rõ nhị ca, có mới nới cũ, con người như muội thì làm sao bì được với ưu vật môn môn trước mắt huynh kia. Cứ để muội lánh mặt cho huynh tiện bề hành sự thì hơn, khỏi phải bị người ta ghét!

Một câu đầy ý trách móc, nhưng đương nhiên lại trúng ý bạch y tú sĩ, gã nhe răng cười nham nhở nói:

- Tam muội sao lại nói thế, ngu huynh ta nào phải là người có mới nới cũ, lòng ta có thanh thiên thấu hiểu...

Nữ nhân áo gấm cười khúc khích lắc đầu nói:

- Thôi, thôi, nhị ca đừng nói nhiều, nếu đã thế vì sao không giao cô ta cho tiểu muội?

- Tam muội...

Bạch y tú sĩ gãi đầu gượng cười vẻ quẫn bách nói:

- Tam muội nên biết, ngu huynh chỉ là báo thù cho đại sư huynh!

Nữ nhân áo gấm “A” lên một tiếng nói:

- Báo thù bằng cách này sao? Quả là điều chưa từng nghe, thấy chưa từng thấy, chẳng hiểu đại sư huynh dưới tuổi vàng cũng rất...

Bạch y tú sĩ cắt ngang la lên:

- Tam muội!

Nữ nhân áo gấm sắc mặt bỗng lạnh lại, giữa hai đầu đôi mày liễu hằn lên sát cơ trông thật đáng sợ, nghiêng răng thành tiếng:

- Nhị ca không cần nói gì thêm, muội một đời quý khuôn mặt này còn hơn cả tính mạng. Ôn Phi Khanh đã hủy khuôn mặt của muội, muội chỉ hận còn chưa lột da xẻ thịt nó ra, vừa là báo thù cho đại sư huynh vừa là rửa nhục cho muội.

Cô ta ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Thôi được, cứ để huynh trước hết dày vò nó cho thỏa thích đi, cũng xem như chẳng phí uổng hương đồng cỏ nội, nhưng có một điều tính mạng hấn phải giao cho muội xử trí!

Bạch y tú sĩ nét mặt rạng lên nói:

- Nhất định, nhất định...Tam muội cứ yên tâm, ngu huynh đương nhiên cũng muốn lấy mạng hấn!

Nữ nhân áo gấm “Hừ” một tiếng hậm hực nói:

- Thế thì tốt!

Rồi chuyển ánh mắt nhìn Ôn Phi Khanh tiếp:

- Ôn Phi Khanh, người chờ đấy. Đợi người sau khi qua cửa thiên đàng tiên cảnh, rồi xem ta đưa người xuống địa ngục!

Nói rồi quay ngoắc người lại bước nhanh ra cửa, “Ầm” một tiếng đóng mạnh cửa gian phòng lại.

Ôn Phi Khanh kiếp tội nghiệp, vừa thoát khỏi miệng hùm thì rơi vào nanh sói nhưng cô ta chẳng hề hay biết một chút gì.

Nhìn thấy tam muội của mình đóng sầm cửa lại, Bạch y tú sĩ cất tiếng cười lớn khoái trá, giọng cười càng lúc càng nham nhở đáng sợ, cơn dục vọng trong người hắn sôi lên sùng sục khiến hắn chẳng còn thể chờ đợi được thêm một giây phút nào nữa, lập tức nhảy người tới bên giường...

Nhưng đúng lúc ấy, đột nhiên từ sau lưng hắn một giọng người lạnh lạnh vang lên:

- Các hạ nôn nóng vậy sao, đến đèn còn chưa tắt!

Thân hình hắn như bị điện giật, quay phắt người lại mới nhận ra chẳng biết cánh cửa đã mở tự lúc nào, trước mặt hắn một người đứng sừng sững.

Một hiệp khách áo đen tuổi còn rất trẻ, khuôn mặt xương xẩu trắng xanh, đôi mày thưa loạn trông chẳng có gì xuất sắc, thế như trong đôi mắt dài nhỏ đầy uy lực khiến người đủ hiểu chẳng phải là một nhân vật tầm thường.

Bạch y tú sĩ là tay lão luyện giang hồ, nhận ra người này có thể vào đây không hề gây nên tiếng động nhỏ đến hắn cũng không phát hiện ra, đủ hiểu đối phương là người thế nào rồi, khi ấy dè dặt nói:

- Các hạ là....

Hắc y khách cười nhạt nói:

- Người không biết ta, nhưng ta biết người. Người là lão nhị Sầm Đông Dương trong Bạch Cốt Tam Sát, đúng chứ?

Thì ra Bạch y tú sĩ chính là Sầm Đông Dương danh tiếng chẳng nhỏ trong làng hắc đạo võ lâm.

Sầm Đông Dương bị đối phương chỉ đích danh thì chẳng khỏi kinh ngạc, sau chút sững người nói:

- Chẳng sai, tại hạ chính là Sầm Đông Dương, nhưng các hạ...

Hắc y khách khoát tay cắt ngang nhìn về phía Ôn Phi Khanh hỏi:

- Còn cô ta?

Sầm Đông Dương nghe ra đối phương còn chưa biết Ôn Phi Khanh, khi ấy trong đầu nghĩ nhanh bèn nói:

- Chẳng giấu gì các hạ, nha đầu này chính là cừu nhân của huynh muội chúng ta...

Hắc y khách 'a' một tiếng, gật đầu nói:

- Cô ta có thù oán với huynh muội các người sao?
- Đúng, hắc giết đại sư huynh ta, đồng thời hủy dung mạo tam sư muội...
- Chính là vết đao trên mặt cô gái kia?

Sầm Đông Dương vừa nghe thì ngớ người, một lúc lắp bắp nói:

- Các hạ làm sao biết?

Hắc y khách mỉm cười nói:

- Vừa rồi ta gặp tam sư muội người.

Sầm Đông Dương cả kinh la lên:

- Người đã làm gì tam muội ta?

Hắc y khách nói:

- Đã có một cừu nhân sắc nước hương trời thế này, người còn nghĩ tới tam muội người sao? Người yên tâm, Bạch Cốt Tam Sát các người với người khác có vẻ đủ kinh sợ, nhưng với ta thì chẳng coi vào đâu. Nếu ta giết cô ấy thì chỉ thêm bẩn tay ta, cô ấy hiện đang ngủ ở hậu viện!

Sầm Đông Dương nghe một câu này thấy nhẹ trong lòng, nhưng đồng thời cũng nhanh chóng lạnh lại, nhân vì người này chỉ trong nháy mắt mà có thể khống chế tam sư muội không gây tiếng động đủ hiểu thân thủ phi thường chừng nào. Nhưng có điều khuôn mặt người này rất lạ chừng như hắc chưa từng gặp qua, vậy đối phương là cao nhân phương nào?

Trong đầu hắc nghĩ rất nhanh, thoát nhìn kỹ lại cách ăn vận của đối phương bất chợt chấn động trong lòng buộc miệng nói:

- Các hạ chẳng lẽ là Sở công tử...

Hắc y khách đột nhiên gật đầu cười đáp:

- Bạch Cốt Tam Sát xem ra mắt vẫn còn tròn...

Sầm Đông Dương run lên trong bụng, mặt trắng be tra, hắc nằm mộng cũng không ngờ trước mặt hắc là một nhân vật đỉnh danh giang hồ ít ai dám động, bấy giờ vội ôm quyền thi lễ nói:

- Thì ra là Sở công tử quang lâm, Sầm Đông Dương không biết....

Thì ra người này chính là Sở Ngọc Hiên, một trong Tứ Khôi Ngọc đương thời, bấy giờ cười nói:

- Chớ nên khách khí với ta, người như đã biết ta thì cũng cần biết con người ta bình sinh rất ghét những chuyện này...

Sầm Đông Dương vội nói:

- Sở công tử đã xuất hiện, Sầm Đông Dương đương nhiên chẳng còn gì để nói, xin cung thủ nhượng bước...

Sở Ngọc Hiên vừa nghe nói thì hai mắt trừng trừng nhìn thẳng vào Sầm Đông Dương.

Sầm Đông Dương trong lòng lạnh lại, chẳng hiểu mình đã nói sai chỗ nào khiến đối phương tức giận, thấy đối phương không nói gì vội cười hoà nói tiếp:

- Sầm Đông Dương xưa nay không biết ăn nói, có lỗi lầm nào thì xin...

Sở Ngọc Hiên chau ánh mắt lạnh chậm rãi nói:

- Người nhầm rồi, ta bình sinh không thân cận với nữ nhân.

Sầm Đông Dương ngó người một lúc, rồi nói:

- Thế thì quả Sầm Đông Dương lỡ lời, tục ngữ có câu 'không biết không có tội'...

Sở Ngọc Hiên cắt ngang nói:

- Người nói cô ta hại đại ca người, dả thương tam muội người sao?

Sầm Đông Dương gật đầu nói ngay:

- Công tử minh giám, đây là sự thực.

- Nói vậy cô ta cũng là người trong võ lâm?

- Chẳng phải sao, nữ nhân này thân thủ chẳng phải tầm thường!

Sở Ngọc Hiên gật đầu nói:

- Suýt chút nữa thì cô ta cũng hủy luôn Phong Tứ Hải, dả thương Miêu Phương Hương. Nếu đúng như là có thù oán với người thì ta chẳng quản đến...

Sầm Đông Dương vừa nghe chẳng khỏi ngạc nhiên trong lòng, nhưng rồi mừng hẳn lên vội nói:

- Đa tạ Sở công tử.

Sở Ngọc Hiên lắc đầu nói tiếp:

- Chớ vội, ta còn nói chưa hết câu. Người đời có câu 'giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền', có cừu hận thì huynh muội người cứ việc phục thù, ta có thể không quản vào, thế nhưng nếu như hủy đi thanh bạch của cô ta thì ta không thể chấp nhận...

Sầm Đông Dương kinh ngạc tròn mắt nhìn đối phương nói:

- Ý công tử là....?

Sở Ngọc Hiên chỉ tay lùi phía sau lưng nói:

- Người chỉ cần vỗ nhẹ một cái sau gáy tam muội người là được, sau đó hai người vào đây, ta muốn nhìn xem huynh muội hai người báo thù!

Lại có chuyện này? Vị Sở công tử này đúng là một nhân vật cổ quái!

Sầm Đông Dương thoáng chút ngẩng người, vội gật đầu, nhanh chân phóng chạy ra hậu viên.

Hắn vừa đi ra, Sở Ngọc Hiên trong ánh mắt lóe lên một tia hàn quang khác thường, quay người vọt nhanh ra ngoài, nhưng chỉ vừa phóng được hai bước bất chợt dừng chân lại, rồi cất tiếng lạnh lùng nói một mình:

- Người dám đối ta, lần sau gặp lại thì người chẳng còn mạng!

Nói rồi, từ từ quay lại hai ánh mắt ngưng nhìn lên người Ôn Phi Khanh vẫn nằm mê man trên giường, hai ánh mắt hắn ta hiện lên một tia dị dạng chẳng hiểu trong đầu nghĩ gì, qua hồi lâu mới thu liễm.

Bước tới bên giường xuất chỉ điểm lên người Ôn Phi Khanh định giải khai huyết đạo cho cô ta.

Nhưng Sở Ngọc Hiên không biết rằng Ôn Phi Khanh chẳng phải bị khống chế huyết đạo, mà chính là trúng kích được làm mê thần trí mới ngủ say như vậy.

Không điểm chỉ thì thôi, vừa điểm vào người Ôn Phi Khanh khiến cô ta giật mình choàng tỉnh lại, hai mắt đỏ ngầu chồm lên vòng tay ôm chầm lấy người Sở Ngọc Hiên.

Sở Ngọc Hiên nằm mộng cũng không hình dung nổi chuyện này, lại đứng rất gần, một phần nửa Ôn Phi Khanh thân thể còn cao hơn hắn, cho nên tránh cũng tránh không kịp. Sở Ngọc Hiên ngã nhào xuống giường, thân hình Ôn Phi Khanh đè hẳn lên người Sở Ngọc Hiên, rồi quần lấy chẳng buông ra như một con rắn cái đến mùa động tình.

Sở Ngọc Hiên tuy nói chưa từng gần gũi nữ thân, thế nhưng lúc này bị thân hình ấm áp mềm mại đầy nhu hương ngây ngất của Ôn Phi Khanh đè lên thì hầu như mất hết sức kháng cự, mà có muốn cũng không cưỡng lại được cơn khát đang sôi lên trong người Ôn Phi Khanh.

Ngọn đèn trên bàn chùng như hết dầu, ánh sáng càng lúc càng yếu ớt không còn chiếu sáng được gian phòng, rồi cuối cùng tắt ngấm.

Cả ngôi miếu chìm trong màn đêm hoang vu tịch mịch, lẫn trong tiếng côn trùng rả rích còn là tiếng người rên khe khẽ....

Chẳng biết qua bao nhiêu lâu, từ trong miếu một bóng đen lọt qua nhanh ra ngoài rồi lẫn mất trong màn đêm.

Màn đêm yên tĩnh bị tiếng vó ngựa phá tan, một cỗ xe thùng cao che kín mít lắm lỗi xuyên qua màn đêm, trên ghế phía trước là một người áo đen nét mặt âm trầm, giữa hai mày luôn ẩn chứa sát khí chết người. Hai bên thùng xe treo hai chiếc đèn lồng có hình dáng cổ quái, nhưng ánh sáng tỏa ra thì cũng như ánh sáng những chiếc đèn bình thường.

Đột nhiên, trong không trung cách ngoài trăm trượng, một vệt sáng xanh bay vọt đến như một vệt sao băng.

Hắc y nhân tay cương hơi gò lại, mặt đổi sắc kêu lên:

- Bẩm thiếu chủ, 'tinh hiệu' của bốn môn xuất hiện...

Chỉ nghe một giọng người lành lạnh hỏi vọng ra:

- Máy chiếc?

Hắc y nhân vội đáp:

- Hồi bẩm thiếu chủ, một chiếc.

Người trong xe nói:

- Nhanh tắt Tu La Đăng, cho xe chạy nhanh lên!

Hắc y nhân ứng thanh đáp lớn một tiếng, rồi giơ tay định tắt đèn, nhưng đúng lúc ấy một bóng người nhanh như chớp lướt xuống đứng ngay trước xe cách tầm năm sáu trượng, chắp tay cúi người nói:

- Tỳ nữ Tử Quỳnh khấu kiến thiếu chủ.

Gã xà ích vội ngừng tay lại gò mạnh giây cương cho ngựa ngừng chân, nhưng con khoái mã vẫn chạy thêm mấy trượng mới ngừng lại ngay trước mặt Tử Quỳnh.

Gã xà ích ngoái đầu hô lên:

- Bẩm thiếu chủ, Tử Quỳnh cầu kiến.

Giọng người trong xe vẫn lạnh lùng nói:

- Ta nghe rồi, có chuyện gì?

Tử Quỳnh gấp giọng nói:

- Bẩm thiếu chủ, cô nương mất tích rồi.

Giọng người trong xe quát lên:

- Người nói gì?

Tử Quỳnh run giọng nói lại:

- Cô nương mất tích.

Người trong xe giơng bực tức nói:

- Đang bình thường vô sự như thế làm sao mất tích?

Tử Quỳnh khi ấy liền đem chuyện Ôn Phi Khanh gặp Liễu Ngọc Lâm để lấy thuốc giải như thế nào từ đầu đến cuối kể lại cho Ôn Thiếu Khanh.

Cô ta vừa kể xong, chỉ nghe “Ầm” một tiếng. Ôn Thiếu Khanh từ trong xe xông mạnh ra đứng ngay trước mặt Tử Quỳnh mắt trừng trừng phát nộ quát:

- Người hầu hạ cô nương như thế nào hử?

Tử Quỳnh cúi thấp người nói:

- Tỳ nữ biết tội, nhưng lúc ấy cả Liễu Ngọc Lâm và Hầu Ngọc Côn...

Ôn Thiếu Khanh ‘hừ’ một tiếng nói:

- Hầu Ngọc Côn hấn chán sống rồi sao, người nhanh truyền lệnh ta, ‘Tứ sứ và Bát Vệ Kim Dao’ truy lùng Hầu Ngọc Côn, thấy được cứ giết không tha.

Liễu Ngọc Lâm nói:

- Thiếu chủ, còn Liễu Ngọc Lâm...

Ôn Thiếu Khanh phất tay áo tỏ ra phẫn nộ nói:

- Ta sẽ tự đi tìm hấn, đi!

Tử Quỳnh ứng thanh ‘dạ’ một tiếng, rồi quay người phóng đi ngay.

Nhìn theo bóng Tử Quỳnh đến khuất dạng, Ôn Thiếu Khanh quay người bước lên xe nói:

- Quay về hướng đông, đi!

Gã xà ích đáp lớn một tiếng, rồi cho ngựa sang vó kéo chiếc xe lao vào màn đêm chạy về hướng đông.

Khi trời hừng sáng, xe ngựa dừng lại trước một cánh rừng bạch dương, Ôn Thiếu Khanh nhảy nhanh xuống xe mắt nhìn vào cánh rừng cất tiếng nói lớn:

- Ta đã đến rồi, người sao còn chưa chịu ra?

Vừa dứt lời, trong rừng một bóng người thân vận áo xanh, thần thái có chút lệch thếch quần bách, chính là Liễu Ngọc Lâm, một trong Tứ Khôi Ngọc đương thời.

Liễu Ngọc Lâm vừa ra khỏi rừng, Ôn Thiếu Khanh chớp hỏi ngay:

- Liễu Ngọc Lâm, người làm gì vậy chứ?

Liễu Ngọc Lâm cười gượng gạo, một lúc mới giữ bình tĩnh đáp:

- Tất cả đều là tên đáng chết Hầu Ngọc Côn...

Ôn Thiếu Khanh nói:

- Điều này ta biết, nhưng tiểu muội ta đâu, người đem nó đi đâu?

Liễu Ngọc Lâm ngớ người nói:

- Thiếu Khanh huynh làm sao lại hỏi chuyện này với tôi, tôi làm sao biết được?

Bấy giờ tôi đang đánh nhau với Hầu Ngọc Côn bên ngoài...

Ôn Thiếu Khanh nói:

- Người nghĩ xem người để cho Tử Quỳnh nhìn thấy, chuyện này nếu như lọt vào tai song thân ta thì sao?

Liễu Ngọc Lâm nghe nói mặt hiện nụ cười tà ác nói:

- Thiếu Khanh huynh được bá mẫu bảo bọc, cứ giấu đi thì còn sợ gì chứ.

- Ta không nói vậy. Ai...Ôn Phi Khanh, nó...thực ra nó...

Liễu Ngọc Lâm ánh mắt chuyển nhanh nói:

- Theo tiểu đệ nhìn thấy thì đa phần chính là tên đáng chết họ Hầu kia làm...

- Chẳng phải người vừa nói lúc ấy người đánh nhau với hắn bên ngoài, chẳng lẽ hắn biết thuật phân thân?

Liễu Ngọc Lâm nói:

- Ôn Thiếu Khanh thông minh tuyệt thế, làm sao nhất thời lại không hiểu ra vấn đề chẳng lẽ hắn không thể mang theo một hai tay trợ thủ? Theo tiểu đệ thì rõ ràng hắn cố ý kéo tiểu đệ ra ngoài giữ chân tiểu đệ, mục đích chính là để cho đồng bọn của hắn hành động.

Ôn Thiếu Khanh trong mắt hắn lên dị quang nói:

- Nếu thế thì ta cần phải bắt sống hắn mới được...

Rồi quay nhanh người nhìn gã đánh xe nói lớn:

- Nhanh truyền lệnh ta chỉ cần bắt sống Hầu Ngọc Côn mang đến gặp ta, đi nhanh!

Gã đánh xe nhận lệnh, liền quay người vọt đi chớp mắt chẳng còn thấy.

Liễu Ngọc Lâm cười khổ nói:

- Cũng chỉ vì lúc ấy Tiểu Quỳnh nói một câu hù tiểu đệ chết khiếp, nếu không thì Hầu Ngọc Côn khó mà chạy thoát được.

Ôn Thiếu Khanh chậm rãi nói:

- Chỉ cầu cho Ôn Phi Khanh bình an vô sự, nếu không trọng trách này ta gánh chẳng nổi...

Liễu Ngọc Lâm trong đầu chợt nghĩ đến chuyện gì, nhìn nhanh về chiếc xe ngựa bèn hỏi:

- Thiếu Khanh huynh, đắc thủ rồi sao?

- Đắc thủ gì chứ?

Liễu Ngọc Lân hơi ngạc nhiên hỏi:

- Không phải trong xe chính là tên tiểu tử họ Lý?

Ôn Thiếu Khanh lạnh lùng nói:

- Người cứ đến xem sao!

Liễu Ngọc Lân ngần ngừ giây lát rồi mới bước tới nhìn vào trong xe, nhưng xe chỉ là trống không chứ chẳng như hấn nghĩ, bèn quay lại hỏi:

- Tên họ Lý kia...

Ôn Thiếu Khanh chẳng cần hấn hỏi hết câu liền nói:

- Khi ta quay lại khách điểm thì hấn đã biến mất.

Liễu Ngọc Lân nói:

- Nhưng hấn đã trúng một ngọn *Sưu Hồn Ngân Châm* của tôi, tự hấn làm sao chạy thoát đi được!

- Ai biết!

Ôn Thiếu Khanh đáp rồi nhìn Liễu Ngọc Lân nói:

- Sau chuyện này muội muội ta nhất định rất hận người.

Liễu Ngọc Lân cười khổ nói:

- Biết làm sao được, chuyện đã vỡ lở ra rồi, Ôn huynh cũng phải nghĩ cách nào chứ...

Ôn Thiếu Khanh biết trong chuyện này cũng có chủ ý của hấn, nên giờ Liễu Ngọc Lân có chuyện gì thì hấn liên lụy không ít. Trầm mặc suy nghĩ một lúc nói:

- Ta có một ý...

Liễu Ngọc Lân vội hỏi ngay:

- Ôn huynh có ý gì hay chăng?

Ôn Thiếu Khanh nói:

- Người nên lánh mặt xa nơi này một thời gian!

Liễu Ngọc Lân chau mày nói:

- Lánh mặt, nhưng mà đi đâu...

Ôn Thiếu Khanh cười nói:

- Đi Giang Nam.

- Giang Nam ư?

- Đúng, người đi Kim Hoa một chuyến.

Liễu Ngọc Lân ngó người, suy nghĩ rồi nói:

- Kim Hoa thành, há chẳng phải là Tổng đàn của Lãnh Nguyệt Môn ở đó?

Ôn Thiếu Khanh cười gật đầu nói:

- Đúng thế, chính ta muốn người đến tổng đàn Lãnh Nguyệt Môn một chuyến.

Liễu Ngọc Lân ngạc nhiên hỏi:

- Làm gì?

Ôn Thiếu Khanh nhìn Liễu Ngọc Lân cười nói:

- Ta đã giúp người làm mối. Lần này người phải giúp lại ta chứ? Xem như một công đôi việc, đều tiện cả thôi!

Liễu Ngọc Lân nói:

- Ôn huynh muốn tôi đến Lãnh Nguyệt Môn tác thành làm mai cho huynh với Lệnh Hồ cô nương?

- Đúng vậy, người không từ chối đấy chứ?

Liễu Ngọc Lân chính cũng đang rời khỏi đây lánh mặt chuyện vừa xảy ra với Ôn Phi Khanh, nghe vậy thì gật đầu nói ngay:

- Khi nào tiểu đệ lại không đồng ý, chỉ mong Ôn huynh sau khi gặp lại lệnh muội nói khéo khéo một chút.

Ôn Thiếu Khanh gật đầu nói:

- Đương nhiên, đó còn là trách nhiệm của ta, người cứ yên tâm.

Liễu Ngọc Lân vui mừng nói:

- Vậy thì tiểu đệ xin đi ngay!

- Đa tạ người trước.

*

* *

Một cỗ xe ngựa rong ruổi nhanh về hướng một thôn nhỏ ven chân núi, xe ngựa dừng lại ngoài thôn cách chừng mười trượng, trên xe ngựa một người giơ ống tiêu lên thổi dài một hơi.

Khi tiếng tiêu vừa thổi lên, trong thôn còn chưa thấy một động tĩnh nào, thế nhưng khi tiếng tiêu vừa dứt thì ngay trước xe ngựa đã thấy một bóng người xuất hiện như một bóng quỷ, chính là Lệ Phách một trong “Hàn Tinh Tứ Sứ”

Lệ Phách vừa đến nơi liền cúi người hướng vào xe cung kính thi lễ nói:

- Thuộc hạ bái kiến thiếu chủ.

Ôn Thiếu Khanh từ trong xe nói vọng ra:

- Ba người thật vất vả, người đâu?

Lệ Phách đáp:

- Hồi bẩm thiếu chủ, đúng là hấn ở trong thôn này, thế nhưng bọn thuộc hạ cả ba ra sức truy tìm cả canh giờ vẫn chưa tìm ra tung tích hấn....

Ôn Thiếu Khanh cắt ngang nói:

- ay là hấn phát hiện ra ba người?

Lệ Phách nói:

- Điều này thuộc hạ không biết nghĩ có thể...

Ôn Thiếu Khanh nói:

- Còn hai người nữa đâu?

Lệ Phách cung kính đáp:

- Hồi bẩm thiếu chủ, thuộc hạ phụ trách lùng sục trong thôn, còn bọn họ hai người một người canh giữ hướng đông bắc thôn, một người canh giữ hướng tây nam thôn.

Ôn Thiếu Khanh gật đầu nói tiếp:

- Vậy thì hấn không thể chạy thoát, hai người theo ta đi tìm.

Nói rồi Ôn Thiếu Khanh liền vọt ra khỏi xe, dẫn theo Lệ Phách và gã đánh xe chạy nhanh vào hướng thôn, vừa chạy được mấy bước Ôn Thiếu Khanh hỏi:

- Làm sao biết hấn vào trong thôn?

Lệ Phách đáp:

- Bẩm thiếu chủ, bọn thuộc hạ ba người theo chân hấn đến khi vào thôn.

- Nói vậy ba người tận mắt nhìn thấy hấn chạy vào thôn này?

- Bẩm thiếu chủ, đúng vậy. Có điều khi bọn thuộc hạ ba người sau khi vào thôn thì chẳng còn nhìn thấy bóng dáng hấn đâu nữa.

Ôn Thiếu Khanh hỏi:

- Ba người vào thôn sau hấn lâu không?

- Bẩm thiếu chủ, có thể nói chỉ là chân trước chân sau, huống gì sau khi vào thôn bọn thuộc hạ ba người liền nhảy lên nóc nhà quan sát chung quanh, nhưng không hề nhìn thấy một bóng người nào....

Ôn Thiếu Khanh gật đầu nói:

- Thế thì khả năng hấn vẫn còn trong thôn, theo ta nghĩ thì hấn đã phát giác ra ba người bám theo, nếu không thì làm sao hấn lẩn trốn được.

Bổng nghe gã đánh xe lên tiếng nói:

- Trong thôn này xem ra thật yên tĩnh, cứ như không hề có người ngoài vào đây.

Ôn Thiếu Khanh nói:

- Có thể trong thôn này có người thân của hấn, còn không thì nhất định hấn đã chạy vào một nhà dân nào đó rồi ra tay khống chế người trong nhà.

Ôn Thiếu Khanh vừa nói hai ánh mắt tinh anh vừa đưa nhìn quanh quan sát, dân trong thôn đi đi lại lại bình thường, nhưng những ánh mắt nhìn bọn họ ba người lạ mặt có chút tò mò không hiểu ba người này đến đây làm gì?

Ôn Thiếu Khanh nhìn quanh một vòng rồi hỏi:

- Người từng lục soát qua nhà dân chưa?

Lệ Phách đáp:

- Bẩm thiếu chủ, chưa có lệnh thiếu chủ, thuộc hạ khi nào dám vọng động làm càn, chỉ hỏi thăm dò qua vài hộ dân...

Ôn Thiếu Khanh lại hỏi:

- Có biết trong thôn này có bao nhiêu hộ dân không?

Lệ Phách đưa mắt nhìn quanh một vòng nói:

- Bẩm thiếu chủ, khoảng chừng một trăm hộ.

Ôn Thiếu Khanh ánh mắt lộ hàn quang trầm giọng nói:

- Các người bốn người lục soát nhà dân cho ta!

Lệ Phách và gã đánh xe ứng thanh đáp lớn một tiếng, rồi lập tức đến gần nhà dân bên trái đường lòng sục.

Ôn Thiếu Khanh đứng nguyên vị bất động, nhưng ánh mắt như sao liếc nhìn quanh không hề bỏ sót một động tĩnh nào.

Bấy giờ nhìn thấy Lệ Phách và gã đánh xe cứ hết nhà này đến nhà khác vào rồi lại ra, phút chốc đã hơn mười mấy nhà, khiến cho thôn dân la hoảng lên, cả thôn không còn yên tĩnh như trước.

Lệ Phách và gã đánh xe vẫn y lệnh hành sự, vừa lòng sục vừa dò hỏi thôn dân, đi từ nhà này đến nhà khác không hề bỏ qua một góc ngách nào.

Ôn Thiếu Khanh vẫn đứng nguyên vị ban đầu, trong lòng đoán chắc Hầu Ngọc Côn đã vào thôn thì chưa thể nào rời khỏi thôn này được. Nhân vì hấn tin rằng với ba tay thuộc hạ cao cường như Lệ Phách, chẳng dễ gì để Hầu Ngọc Côn qua mắt.

Chính đang suy nghĩ, bỗng nhiên nghe tiếng Lệ Phách hét lên một tiếng, thân hình loạng choạng từ trong một nhà dân phía đầu xa bay ra, Ôn Thiếu Khanh giật mình biến sắc, thân hình nhanh như chớp vọt lao tới.

Chỉ mấy cái nhún nhảy đã đến trước ngôi nhà kia, gã đánh xe nghe tiếng cũng đã vọt tới nơi.

Lệ Phách mặt trắng bệch, nhưng hai mắt ngầu đỏ tức giận, gầm lên một tiếng định nhào người xông vào.

Ôn Thiếu Khanh giơ tay giữ hấn lại nói:

- Đứng lại.

Hai mắt như hàn tinh nhìn vào ngôi nhà cửa mở toang, lớn tiếng nói:

- Hầu Ngọc Côn, bốn thiếu chủ ở đây, ngươi có thể bước ra nói chuyện!

Trong nhà một bóng người xuất hiện ngay cửa, thân hình đen gầy, khuôn mặt trắng xanh, mắt nhỏ mi dài, thâm trầm lạnh lùng, đúng là một trong Tứ Khôi Ngọc. Thế nhưng không phải là Hầu Ngọc Côn, mà chính là Sở Ngọc Hiên.

oOo

Hồi 12

Thiên Nhai Tầm Thù

ở Ngọc Hiên nhìn Ôn Thiếu Khanh lạnh lạnh hỏi:

- Người là Ôn Thiếu Khanh, thiếu chủ Hàn Tinh môn?

Lệ Phách thét lớn:

- To gan!

Thét rồi hấn lại định xông vào, chừng như vừa rồi ăn đòn của đối phương khiến hấn trong lòng vô cùng tức giận nhưng tay bị Ôn Thiếu Khanh giữ lại. Ôn Thiếu Khanh nhìn thiếu niên lạ mặt thoáng chút ngạc nhiên hỏi:

- Người là....

Hiển nhiên hấn không nhận ra người này, người mà duy nhất trong Tứ Khôi Ngọc ít xuất hiện tung tích trong giang hồ.

Sở Ngọc Hiên nói:

- Người tìm Hầu Ngọc Côn, đúng không?

Ôn Thiếu Khanh nói:

- Không sai.

- Thế thì chờ ở đây quấy nhiễu ta, nhanh dẫn người của người đi nơi khác.

Ôn Thiếu Khanh đầu mày chau lại nói:

- Khẩu khí chẳng nhỏ chút nào, đã biết bốn thiếu chủ ở đây mà dám nói thế đủ biết người chẳng phải là hạng vô danh tiểu tốt.

Sở Ngọc Hiên lạnh lùng nói:

- Người là thiếu chủ Hàn Tinh môn thì mặc người, ta chẳng cần biết người là ai, người muốn tìm lại là Hầu Ngọc Côn, bắt tất phải hỏi ta là ai!

Ôn Thiếu Khanh cười nhạt nói:

- Nếu như ta muốn hỏi người thì sao?

Sở Ngọc Hiên giọng trầm lãnh đáp:

- Thế thì lại là vấn đề khác.

Ôn Thiếu Khanh gật đầu cười nói:

- Được, vậy thì giờ ta thay đổi chủ ý, trước tiên tìm người rồi tìm Hầu Ngọc Côn sau.

Sở Ngọc Hiên chậm rãi nói:

- Ta họ Sở, tên là Ngọc Hiên.

Ôn Thiếu Khanh nghe thì ngớ người, rồi bỗng ngửa cổ cười dài nói:

- Ta cứ ngỡ là ai, thì ra cũng là một trong Tứ Khôi Ngọc, tìm “Ngọc” kia lại gặp “ngọc” này, xem ra cũng thật khéo...

Rồi đưa nụ cười trên môi, sắc mặt trầm lại nói:

- Người nói Sở Ngọc Hiên người rất ít khi tái ngộ giang hồ, chẳng ngờ lại gặp được ở đây, vậy người đến đây làm gì?

Sở Ngọc Hiên lạnh lùng đáp:

- Khắp thiên hạ này ta muốn ngao du nơi nào mặc ta, người hỏi làm gì chứ?

Ôn Thiếu Khanh lạnh giọng nói:

- Bắc Hàn Tinh, Nam Lãnh Nguyệt, thử xem người đang ở đâu?

Sở Ngọc Hiên cười ha hả nói:

- Thật hay thay cho Bắc Hàn Tinh, Nam Lãnh Nguyệt, thì ra Hàn Tinh môn các người và Lãnh Nguyệt Môn phân đôi xưng vương thiên hạ, điều này ai thừa nhận chứ? Theo ta thấy thì cả thiên hạ này là của Sở Ngọc Hiên ta!

Ôn Thiếu Khanh nghe một câu cuồng ngạo cực kỳ này cũng cất tiếng cười nhạt nói:

- Thật cuồng ngạo lớn gan, để ta xem “Ngọc” này so với ba viên ngọc kia cứng chùng nào!

Nói rồi vung chuồng đánh tới ngay.

Sở Ngọc Hiên không hề né tránh, giơ chuồng lên trực tiếp nghênh chiêu. Chỉ nghe “Bình” một tiếng, Ôn Thiếu Khanh áo bay phần phật, Sở Ngọc Hiên thân hình chao đảo thoát vào trong cửa. Một chuồng này cũng thấy Sở Ngọc Hiên nội công còn kém hơn vị thiếu chủ Hàn Tinh môn một bậc, chùng ấy đủ thấy Liễu Ngọc Lâm và Hầu Ngọc Côn sợ hấn chẳng phải chỉ là vì hấn dựa vào gia thế mà thôi.

Ôn Thiếu Khanh một chiêu đắc thắng, cười lớn nói:

- Thì ra người cũng chỉ có thế, hôm nay ta nhất định xem người đáo để đến đâu!

Nói rồi nhảy người bước tới tấn công.

Đột nhiên Sở Ngọc Hiên ánh mắt ngưng nhìn ra xa, rồi nét mặt biến sắc, thân hình lách nhẹ ra ngoài tung vượt lên không trung, đoạn chuyển hướng phi thân ra hướng ngoài thôn.

Ôn Thiếu Khanh cười nhạt nói:

- Thế nào, nhân vật thành danh đương thế như Sở Ngọc Hiên lại trốn chạy như lũ chuột vậy sao!

Miệng nói chân đề khí định tung người phóng theo.

Vừa lúc ấy nghe Lệ Phách la lớn:

- Cô nương...

Ôn Thiếu Khanh ngó người thâm thế, quay lại nhìn theo ánh mắt Lệ Phách. Bấy giờ mới nhận ra một bóng người đi vào trong thôn, một thiếu nữ xinh đẹp mỹ lệ chính là nhị cô nương Ôn Phi Khanh.

Ôn Thiếu Khanh vừa mừng vừa kinh ngạc, chỉ tung người một cái đã đến trước mặt Ôn Phi Khanh gấp giọng hỏi:

- Muội muội, đi đâu vậy? Khiến người ta lo muốn chết.

Ôn Phi Khanh hai mắt hơi ửng đỏ, mặt trắng nhợt nhạt không một biểu hiện, tựa hồ như cô ta không hề nghe thấy lời Ôn Thiếu Khanh, lạnh giọng hỏi lại:

- Liễu Ngọc Lân đâu? Đại ca có biết hắn đâu không?

Ôn Thiếu Khanh giật thót cả người nói:

- Muội muội...

Ôn Phi Khanh lạnh giọng hỏi lại:

- Tôi hỏi Liễu Ngọc Lân đâu?

Ôn Thiếu Khanh lo lắng nói:

- Muội muội nghe ta nói một câu chứ?

Ôn Phi Khanh hai ánh mắt đột nhiên trừng trừng đầy sát cơ nhìn vào ca ca mình, nhưng rồi lập tức thâm liễm hạ giọng nói:

- Có gì ca ca cứ nói.

Ôn Thiếu Khanh nói:

- Nghe Tiểu Quỳnh nói muội bị mất tích, lại nghe Liễu Ngọc Lân nói chính là Hầu Ngọc Côn bắt muội đi, Hầu Ngọc Côn hiện đang trốn trong thôn này, ca ca đang tìm hắn...

Ôn Phi Khanh buông tiếng thở dài nói:

- Ca ca không cần tìm Hầu Ngọc Côn, chuyện này với hắn chẳng liên can gì.

- A, chuyện này chẳng liên quan gì đến Hầu Ngọc Côn ư? Ai nói? Chính Tiểu Quỳnh nói với ta...

Rồi hắn liền đem lời Tiểu Quỳnh kể lại một hơi, đương nhiên hắn phải bảo vệ cho Liễu Ngọc Lan, cho nên trong khi kể có thêm bớt ít nhiều để có lợi cho Liễu Ngọc Lan.

Nghe xong, trong ánh mắt Ôn Phi Khanh lộ hoài nghi hỏi lại:

- Thật sao?

Ôn Thiếu Khanh nói:

- Ta khi nào dối muội, muội không tin ta, chẳng lẽ cũng không tin nổi nữ hầu của mình!

Ôn Phi Khanh im lặng một lúc lại hỏi:

- Ca ca nói Hầu Ngọc Côn hiện tại đang ở trong thôn này?

Ôn Thiếu Khanh gật đầu đáp:

- Đúng thế, nếu không thì ta ở đây làm gì!

Ôn Phi Khanh giữa hai đầu mày ẩn hiện sát cơ, rít lên:

- Thế thì trước hết tìm Hầu Ngọc Côn rồi tìm Liễu Ngọc Lan còn chưa muộn, ca ca dẫn bọn Lệ Phách hai người nhanh tìm Hầu Ngọc Côn ra đây gặp tôi.

Ôn Thiếu Khanh thâm hiểu tính nết muội muội của mình, chỉ lắc đầu thở dài rồi nói với Lệ Phách và gã đánh xe:

- Hai người tiếp tục tìm kiếm từng nhà cho ta!

Lệ Phách và gã đánh xe cúi đầu nhận mệnh rồi lập tức hành động ngay.

Ôn Thiếu Khanh ngưng mắt nhìn Ôn Phi Khanh quan tâm hỏi:

- Muội muội không sao chứ?

Bên khóe mắt Ôn Phi Khanh hằn một vết nhăn mờ nhạt trông già hẳn đi nhếch mép nhưng chừng như chẳng phải cười, lạnh lạnh đáp:

- Tôi chẳng sao, người vừa rồi là ai?

Ôn Thiếu Khanh đáp:

- Sở Ngọc Hiên.

Ôn Phi Khanh không hề có chút kinh ngạc, mặt trắng nhợt nhạt vẫn không một biểu hiện thờ ơ hỏi:

- Hắn đến đây làm gì?

- À, ai biết được, nhưng thần thái lén lút lút lút, xem ra chẳng phải làm việc chân chính!

- Vì sao hấn bỏ chạy?

Ôn Thiếu Khanh cứ ngỡ do một chưởng của mình, cười ngạo nghễ nói:

- Hấn không chạy, chẳng lẽ ở đây chờ chết sao?

Ôn Phi Khanh lại hỏi:

- Ca ca vì sao lại phát sinh xung đột với hấn?

- Ta tìm Hưu Ngọc Côn, không ngờ chạm mặt hấn, hấn ăn nói chẳng khách khí...

Ôn Phi Khanh lạnh lùng nhìn ca ca của mình nói:

- Chỉ là một chút chuyện nhỏ này sao?

- Chừng ấy chưa đủ ư!

Ôn Phi Khanh thẳng thắn nói:

- Có lẽ là ca ca không khách khí với hấn trước, cho nên hấn mới không khách khí với ca ca.

Ôn Thiếu Khanh nhún vai nói:

- Ta vì sao phải khách khí với hấn chứ?

- Vậy thì vì sao phải nhất thiết hấn khách khí với ca ca?

Ôn Thiếu Khanh 'hừ' một tiếng nói:

- Ta thân phận thế nào, ta là ai, hấn là ai?

Ôn Phi Khanh mắt sắc lạnh nhìn Ôn Thiếu Khanh nói:

- Ca ca nên biết, bắt đầu từ lúc này ca ca cần phải thay đổi bản tính tự cao tự đại kia. Cùng là người, ai chẳng như ai mà phân biệt quý, tiện!

Ôn Thiếu Khanh nghe một câu này từ miệng muội muội của mình chẳng khỏi kinh ngạc, tròn mắt nhìn cô ta nói:

- Người nói gì?

Ôn Phi Khanh vẫn giọng lạnh nhạt nói:

- Ca ca không nghe rõ sao, chờ tôi nói lại lần nữa chẳng!

Ôn Thiếu Khanh sau lúc kinh ngạc đành giọng nói:

- Người làm sao nói được câu này, tính tình người có hơn gì ta...

Ôn Phi Khanh nói:

- Đó là trước đây. Trước đây là trước đây, hiện tại là hiện tại.

Ôn Thiếu Khanh kêu lên hỏi:

- Chuyện gì vậy chứ, ai giáo huấn đả thông cho người...

- Chẳng ai giáo huấn tôi cả, tôi tự nghĩ thông.

Ôn Thiếu Khanh kinh ngạc thật sự nói:

- Người tự mình nghĩ thông nhân tình thế thái ư? Muội muội...

Ôn Phi Khanh nói:

- Tôi chỉ nói thành thực như vậy, có thay đổi suy nghĩ hay không tùy ca ca, chẳng ai ép buộc được ca ca.

Nói rồi cô ta thay đổi khẩu khí hỏi:

- Tiểu Quỳnh đâu?

Ôn Thiếu Khanh đáp:

- Có lẽ theo chân cùng “Bát Vệ”, muội tìm nó?

- Không.

Ôn Phi Khanh lắc đầu nói:

- Ca ca gặp nó thì báo cho nó một tiếng, bảo là tôi lệnh nó trở về trước, tôi còn có chuyện ra ngoài chưa trở về.

Khi nói trong ánh mắt ánh lên một nét dị thường, nhưng Ôn Thiếu Khanh không chú ý nhận ra điều này, vừa định nói thì đã thấy Lệ Phách và gã đánh xe quay trở lại cúi người nói:

- Bẩm thiếu chủ, toàn bộ nhà dân trong thôn này đều đã lục soát hết rồi!

Ôn Thiếu Khanh chau mày hỏi:

- Không thấy hấn sao?

Lệ Phách đáp:

- Thuộc hạ thật nghĩ chẳng ra...

Ôn Phi Khanh hỏi:

- Ai nói với người là Hầu Ngọc Côn ở trong thôn này?

Lệ Phách đáp:

- Bẩm cô nương, thuộc hạ theo chân Hầu Ngọc Côn đến đây.

Ôn Phi Khanh hỏi lại:

- Người tin chắc nhìn rõ người kia là Hầu Ngọc Côn, không sai đấy chứ?

Lệ Phách nghe hỏi thoáng chút do dự nói:

- Điều này...bẩm cô nương, thuộc hạ vốn nghe tin Hầu Ngọc Côn ở nơi này, khi thuộc hạ chạy đến bên ngoài thì nhìn thấy một bóng đen chạy vào trong thôn, thuộc hạ căn cứ vào kinh công thân thủ người này mà phán đoán...

Ôn Phi Khanh cắt ngang lời hấn nói:

- Người nên biết, Tứ Khôi Ngọc thành danh trong giang hồ, so với chúng ta chẳng hơn kém bao nhiêu, ta nghĩ người đã nhầm Sở Ngọc Hiên là Hầu Ngọc Côn!

Ôn Thiếu Khanh nghe liền nhìn Lệ Phách hỏi:

- Phải vậy chăng?

Lệ Phách cúi thấp đầu nói:

- Bẩm thiếu chủ, thuộc hạ không dám nói.

Ôn Thiếu Khanh lạnh lùng nói:

- Hành sự hay thật, đi! Cùng hai người tiếp tục truy tìm Hầu Ngọc Côn cho ta, tìm không được Hầu Ngọc Côn thì chờ về gặp mặt ta!

Lệ Phách cúi người vái dài rồi quay người phóng đi ngay.

Ôn Thiếu Khanh bực tức nói:

- Đồ vô dụng, hại ta phí công...

Ôn Phi Khanh nói:

- Trong Tứ Khôi Ngọc, có thể nói Hầu Ngọc Côn là người giỏi hơn cả, nếu như hấn cố tình lẩn tránh thì muốn tìm được hấn chẳng dễ chút nào. Ca ca mang người đi tìm hấn cũng được, nếu tìm được thì muốn xử trí thế nào cũng mặc, nhưng còn tôi nhất định phải tìm bằng được Liễu Ngọc Lan, ca ca nói đi hấn hiện tại ở đâu?

Ôn Thiếu Khanh lúng túng nói:

- Muội muội, bất tất, chỉ cần giết một tên Hầu Ngọc Côn chẳng được rồi sao?

Ôn Phi Khanh 'hừ' một tiếng gắt gỏng nói:

- Tôi biết hấn là bằng hữu thân tình với ca ca, nhưng ca ca cũng nên nhớ tôi là em ruột máu mủ của ca ca!

Ôn Thiếu Khanh gượng nói:

- Nghe muội nói thật nghiêm trọng, lẽ nào ta không bảo vệ muội lại đi bảo vệ người khác? Nhưng suy cho cùng Liễu Ngọc Lan có thâm tình với muội, vả lại hấn chưa hề làm điều gì hại muội...

Ôn Phi Khanh nhếch mép cười nhạt nói:

- Thâm tình ư? Hấn xứng ư? Tôi thà nhìn một con chó còn hơn nhìn hấn, ca ca làm sao biết hấn chưa hại tôi?

Một câu này khiến Ôn Thiếu Khanh hơi run trong lòng, vội nói:

- Chính hấn nói như vậy, mà Tiểu Quỳnh cũng nói thế.

Trên khuôn mặt trắng xanh của Ôn Phi Khanh hần lên một sắc đen khác thường, lạnh giọng hỏi lại:

- Tiểu Quỳnh cũng nói thế sao?

- Đúng.

Ôn Thiếu Khanh vội gật đầu nói:

- Nữ hầu tâm phúc của muội đương nhiên chẳng khi nào đi bên vực cho người khác.

Trên khuôn mặt Ôn Phi Khanh nét dị dạng càng nhiều, cô ta trầm mặc một hồi, bỗng nhiên nhướn cao mày nói:

- Bất luận thế nào, tôi nhất định tìm bằng được Liễu Ngọc Lan, nói cho tôi biết hẩn hiện giờ ở đâu?

Ôn Thiếu Khanh nói:

- Muội muội. Muội làm sao thế?

Ôn Phi Khanh lạnh lùng nói:

- Nói tôi biết hẩn ở đâu?

Ôn Thiếu Khanh lắc đầu nói:

- Ta không biết...

Ôn Phi Khanh mặt lạnh lại gần giọng bức hỏi:

- Ca ca không chịu nói phải không?

Ôn Thiếu Khanh một mực lắc đầu nói:

- Muội muội, ta thật tình không biết.

Ôn Phi Khanh cười nhạt một tiếng:

- Hắc! Huynh không biết à? Chính hẩn nói cho huynh biết không hại tôi, đồng thời hẩn còn nói là Hầu Ngọc Côn bắt tôi đi, rõ ràng là huynh đã gặp hẩn giờ lại nói không biết nghĩa là sao?

Ôn Thiếu Khanh ngớ người lắp bắp nói:

- Điều này... ta xác thực có gặp hẩn, nhưng nói chuyện mấy câu rồi đi, hẩn không hề nói ta biết đi đâu, ta cũng không hề hỏi...

Ôn Phi Khanh lại cất tiếng cười nhạt nói:

- Một vị huynh trưởng hay ho gồm! Đã biết Liễu Ngọc Lan dùng thủ đoạn bỉ ổi hại muội muội của mình, vậy mà huynh vẫn để hẩn đi một cách dễ dàng, huynh có tâm địa gì chứ?

Ôn Thiếu Khanh khựng người cứng họng chẳng nói gì được.

Ôn Phi Khanh trên mặt càng lúc càng lạnh như băng, rồi lạnh lùng buông rõ từng tiếng:

- Một vị huynh trưởng như huynh bất nhân, thì chớ trách làm muội muội như tôi bất kính, nêu như hôm nay huynh không chịu nói ra hấn ở đâu hoặc chỉ ít nói ra hấn đi hướng nào, thì đừng trách tôi trở mặt dứt tình huynh muội.

Một câu này quả trọng lượng vô cùng, bức Ôn Thiếu Khanh vắt óc suy nghĩ cân nhắc, cuối cùng đành nói:

- Muội muội, người đúng là...A, thôi được, ta nói cho muội biết hấn đã đi Giang Nam.

- Thật sao?

Ôn Thiếu Khanh cười khỏ nói:

- Nếu ta mà lừa muội, thì muội cứ việc hỏi tội ta, được rồi chứ?

Ôn Phi Khanh mặt vẫn không chút hoà hoãn, 'hừ' một tiếng lạnh lùng nói:

- Huynh không lừa tôi thì được, tốt nhất huynh không nên bảo vệ cho hấn tiếp, sau này đến khi cha mẹ hỏi đến huynh mới biết!

Ôn Thiếu Khanh nghe câu này thì cả kinh, Ôn Phi Khanh nói tiếp:

- Giang Nam chẳng nhỏ chút nào, hấn đến Giang Nam nhưng là nơi nào chứ?

Ôn Thiếu Khanh thoáng chút do dự nói:

- Kim Hoa.

Nghe hai tiếng Kim Hoa trên mặt Ôn Phi Khanh hiện nét khác thường, chăm chăm nhìn Ôn Thiếu Khanh hỏi:

- Kim Hoa là tổng đàn của Lãnh Nguyệt Môn, hấn đến đó làm gì?

Ôn Thiếu Khanh lắc đầu nói:

- Điều này ai biết được, hấn không nói mà ta cũng không hỏi.

- Huynh thật không biết chứ?

- Ta xin thề với trời đất, ta đã nói cho muội muội biết hấn đến Kim Hoa, vậy còn gì phải lừa dối muội...

Hấn nói chưa hết câu, Ôn Phi Khanh gật đầu nói ngay:

- Được, tôi đi Giang Nam ngay, hy vọng tìm được hấn mới tốt!

Ôn Thiếu Khanh chau mày nói:

- Muội muội chớ nên nói thế, hấn nếu như thực sự không đến Kim Hoa thì muội cứ hỏi tội ta, thế nhưng nhớ không muội tìm được hấn...

Ôn Phi Khanh tiếp lời lạnh lùng nói ngay:

- Chỉ cần hấn đích thực đi Giang Nam, và huynh cũng đừng ngấm báo tin cho hấn, tôi nhất định sẽ tìm được hấn.

Ôn Thiếu Khanh ngó người, rồi cười khổ nói:

- Muội sao cứ nói thế, ta làm sao lại ngấm báo tin cho hấn, ta thành người gì...

Ôn Phi Khanh 'hừ' một tiếng nói:

- Thực ra huynh có báo tin cho hấn cũng chẳng ao, chỉ cần hấn không chết, tôi không chết, thì tất có một ngày tìm được hấn, chỉ là sớm muộn mà thôi!

Ôn Thiếu Khanh chau mày khó chịu, định mở miệng nói. Nhưng Ôn Phi Khanh đã lập tức nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Huynh không cần nói gì thêm, tôi cũng chẳng muốn nói gì nữa. Trước khi đi chỉ khuyên huynh một câu, hạng bằng hữu như Liễu Ngọc Lâm thì chớ nên giao du, có thể cắt đứt thì càng sớm càng tốt. Nếu huynh không nghe lời tôi, thì bị thiệt chỉ là chuyện nhỏ, nói không chừng có ngày bị hủy trong tay hấn!

Nói rồi mặc cho Ôn Thiếu Khanh đứng ngó ra như trời trông, cô ta quay người bỏ đi nhanh ra khỏi thôn.

Ôn Thiếu Khanh sau phút lặng người. Mới sãi bước chạy theo gọi lớn:

- Muội muội, muội không nói cho cha mẹ hay một tiếng...

Ôn Phi Khanh quay người lại hỏi vặn:

- Huynh chẳng thể báo thay tôi sao?

- Nhưng...lúc nào muội muội trở lại, chung quy...

Ôn Phi Khanh nét mặt lạnh lùng nói:

- Điều này khó nói, còn xem tôi có thuận lợi tìm được Liễu Ngọc Lâm hay không. Giả sử ngày đầu đến Kim Hoa mà gặp ngay Liễu Ngọc Lâm, thì hôm sau đã có thể quay về, nếu không thì phải chậm vài ba hôm, huynh cứ giúp tôi báo cho cha mẹ một tiếng, tránh cha mẹ trông ngóng...

Nói đến đó, trên mặt hiện chút ử dột u buồn, rồi cúi thấp đầu lầm lũi bước đi.

Ôn Thiếu Khanh vẫn không lưu ý, con người hấn trước giờ chừng như không để ý đến những biểu hiện khác thường này, mà cơ hồ cũng chưa từng biết quan tâm cho người khác, thậm chí là người thân của hấn cũng chẳng ngoại lệ.

Thấy Ôn Phi Khanh bỏ đi, hấn nói với theo:

- Muội muội, có cần ta đưa một đoạn?

Ôn Phi Khanh đầu không ngoái lại đáp:

- Không cần, tôi tự mình có thể cỡi ngựa hoặc thuê xe ngựa đi, bắt tất phiền đến ca ca...

Nhưng nói đến đó, đột nhiên dừng chân quay người lại nhìn Ôn Thiếu Khanh như nhớ ra chuyện gì nói:

- Suýt nữa tôi quên một chuyện, Giang Nam phong cảnh tuyệt đẹp, mấy khi có dịp đến Giang Nam, huynh giúp tôi báo cho cha mẹ một tiếng, đến Giang Nam tôi có thể đi Phú Xuân ngao du sơn thủy tận hứng mới về.

Nói rồi, quay người bước đi.

Ôn Thiếu Khanh nhìn theo bóng dáng thon nhỏ của muội muội mình, thở dài một hơi.

Một trong “Hàn Tinh Tứ Sứ” phía sau lưng bước lên một bước nói:

- Thuộc hạ thỉnh chỉ thị...

Ôn Thiếu Khanh nói:

- Trước hết lên xe rồi nói.

Rồi hấn cật bước đi nhanh ra hướng ngoài thôn, nhưng vừa quay mấy nhà dân, liền nhìn thấy muội muội của mình đứng bên cạnh chiếc xe ngựa ngoài thôn mà chưa đi, xem ra cô ta chừng như chưa có ý đồ ngay, không biết đang làm gì ở đó?

Ôn Thiếu Khanh bước nhanh chân hơn, đến gần Ôn Phi Khanh hỏi:

- Muội muội sao còn chưa đi? Hay là đã thay đổi chủ ý...

Ôn Phi Khanh lạnh giọng nói:

- Tôi đã quyết định điều gì có khi nào thay đổi chứ? Tôi chỉ là quên hỏi huynh một chuyện.

Rồi chỉ tay vào chiếc xe ngựa hỏi:

- Đây chẳng phải là xe ngựa của tôi sao?

Ôn Thiếu Khanh nghe hỏi câu này như chột ra điều gì mặt hơi lúng túng.

Ôn Phi Khanh nói tiếp:

- Chiếc xe này vốn để trong khách điểm tôi nghỉ trọ, giờ làm sao lại đến nơi này hử?

Ôn Thiếu Khanh đã giật mình, trong đầu suy nghĩ nhanh nói:

- Chuyện là thế này, khi ta trở lại thì nghe Lệ Phách nói muội đã đi, ta lập tức đến khách điểm tìm muội, nhưng kết quả ta chậm mất một bước vì muội không còn ở đó. Khi ta định quay lưng đi thì chủ điểm nói cho hay muội muội để xe ngựa lại phía sau viện, cho nên...

Ôn Phi Khanh liếc nhìn Ôn Thiếu Khanh một cái nói:

- Là như vậy sao?

Ôn Thiếu Khanh nói:

- Đúng, có chuyện gì chẳng?

Ôn Phi Khanh nói:

- Huynh không phải là sau khi tôi đi gặp huynh và Liễu Ngọc Lâm, mới dẫn người đến khách điểm nhĩ!

Ôn Thiếu Khanh vội vàng xua tay nói:

- Không không không, ta...

Ôn Phi Khanh cười nhạt một tiếng nghe đến sợ nói:

- Đúng cũng được, không đúng cũng được, vị bằng hữu của tôi tạm thời giao cho huynh. Trước khi anh ta còn chưa quen biết tôi thì mặc huynh làm gì cũng được, nhưng sau khi đã là bằng hữu quen biết của tôi thì tôi chẳng hy vọng anh ta bị tổn hại đến một cọng tóc. Huynh tốt nhất nên chiếu cố đến anh ta, chờ sau khi tôi đi Giang Nam về rồi thì giao lại cho tôi.

Nói rồi quay người bước đi.

- Hãy khoan, muội muội!

Lần này thì Ôn Thiếu Khanh giơ tay ra cản đường Ôn Phi Khanh nói:

- Muội nói gì, ta không hiểu.

Ôn Phi Khanh nói:

- Huynh hiểu cũng tốt, không hiểu cũng tốt, chỉ cần ghi nhớ lời tôi là được.

- Không được!

Ôn Thiếu Khanh lắc đầu nguầy nguậy nói:

- Muội chờ một chút rồi đi, hôm nay nhất định phải nói ra cho hết lẽ...

Ôn Phi Khanh ngưng mắt nhìn Ôn Thiếu Khanh chậm rãi nói:

- Thôi được, đằng nào thì tôi cũng chẳng nôn nóng gì mà đi, muốn nói gì cứ nói đi?

Ôn Thiếu Khanh nhướn cao mày, gật đầu nói:

- Không sai, ta thừa nhận là cố ý dẫn dụ muội ra khỏi khách điểm, sau đó mang theo Đồng Khôi đến khách điểm bắt người, nhưng đáng tiếc ta uống không một chuyến, vì tên họ Lý kia chẳng nhìn thấy đâu...

Ôn Phi Khanh 'a' một tiếng nói:

- Thật sao?

Ôn Thiếu Khanh gật đầu nói:

- Muội muội, không cần như vậy, thật hay không người biết rõ!

Ôn Phi Khanh nói:

- Huynh nói vậy nghĩa là sao?

Ôn Thiếu Khanh nhìn Ôn Phi Khanh nói:

- Muội muội còn giả vờ nữa sao, rõ ràng muội đã đem giấu đi từ trước!

Ôn Phi Khanh hoa dung biến sắc, rồi bỗng cười lên khanh khách nói:

- Hay thật đấy! Tôi vốn nhìn thấy cỗ xe ngựa này nên mới đứng lại hỏi cho ra lẽ, không ngờ bị huynh chộp lại một đòn này. Hừ...huynh cứ hỏi Lệ Phách xem tôi có bảo Tiểu Quỳnh ra lệnh...

Ôn Thiếu Khanh chẳng đợi muội muội mình nói hết câu, cắt ngang nói:

- Điều này ta biết, đây chính là chỗ cao minh của muội, muội rất lợi hại...

Ôn Phi Khanh lạnh lùng nói:

- Huynh phản lại một đòn này cũng chẳng vừa chút nào!

Ôn Thiếu Khanh chau mày nói:

- Hai chúng ta ai là người mang họ Lý kia đi, trong lòng tự hiểu rõ!

Ôn Phi Khanh nói:

- Tôi thừa hiểu rõ, những gì cần nói tôi đã nói, tôi chẳng còn muốn mất thêm nhiều thời gian, huynh muốn làm gì thì làm. Tôi đi đây!

Nói rồi quay người bước đi.

Ôn Thiếu Khanh liền giơ tay cản Ôn Phi Khanh lại nói:

- Muội không được đi!

Ôn Phi Khanh day mặt lại cau mày lạnh lùng nói:

- Huynh có ý gì đây?

Ôn Thiếu Khanh nói:

- Chuyện này hôm nay nếu chưa được nói rõ ràng thì muội chưa thể đi được!

Ôn Phi Khanh nói:

- Còn muốn nói rõ ràng thế nào nữa, như vậy còn chưa đủ rõ ràng sao?

Ôn Thiếu Khanh lắc đầu nói:

- Ta nói với muội, đến bóng dáng tên họ Lý ấy ta cũng chẳng hề nhìn thấy, tin hay không tùy muội, nhưng như muội vừa rồi nói thì e rằng sau khi muội đi Giang Nam trở về ta chẳng có cách nào giao họ Lý kia ra được!

Ôn Phi Khanh lạnh nhạt đáp:

- Thế thì tùy huynh!

Rồi quay người bỏ đi.

Ôn Thiếu Khanh lần này chộp lấy tay muội muội của mình, nhẩn mặt khổ sở nói:

- Muội muội vì sao lại khổ vậy chứ? Muội muội có biết vì sao ta lại muốn tìm tên họ Lý kia không?

Ôn Phi Khanh lườm Ôn Thiếu Khanh một cái nói:

- Vì sao, nói thử tôi nghe!

- Vì hấn đã lừa Dao Cơ...

- A...huynh cần biết rằng cô ta chẳng phải là một đứa trẻ lên ba.

Ôn Thiếu Khanh lắc đầu nói:

- Chẳng lẽ không phải, Dao Cơ khi chưa gặp hấn thì bình thường, nhưng từ sau khi quen biết hấn...

Ôn Phi Khanh cắt lời ca ca của mình nói ngay:

- Huynh không cần nói, tôi hiểu rõ, điều này chẳng thể trách anh ta.

- Hừ! Không trách hấn thì trách ai, chẳng lẽ trách Dao Cơ?

- Tôi hoàn toàn không nói người đáng trách là Dao Cơ.

Ôn Thiếu Khanh chau mày ngạc nhiên hỏi:

- Đã không trách hấn cũng không trách Dao Cơ, chẳng lẽ trách ta?

Chẳng ngờ Ôn Phi Khanh gật đầu đáp:

- Xem ra huynh nói đúng, thực nên trách huynh!

- Trách ta!

Ôn Thiếu Khanh la lên nói tiếp:

- Trách ta gì chứ?

Ôn Phi Khanh giọng lạnh lùng nói:

- Trách huynh tự mình quá đa tình.

Ôn Thiếu Khanh ngớ người, mặt biến sắc nói:

- Muội muội, người...

- Tôi thế nào chứ!?

Ôn Phi Khanh cắt ngang lời ca ca nói dồn:

- Tôi biết rõ mà huynh cũng thừa hiểu, Dao Cơ cố nhiên cùng chúng ta lớn lên, mãi đối với huynh không tệ, nhưng đó chỉ là hạn chế ở tình huynh muội. Cũng do nguyên cớ tình thâm giao giữa hai gia đình mấy đời nay, hoàn toàn không có tư tình nam nữ, huống gì điều này muốn gượng ép cũng không thể được. Giờ cô ta phải chàng

họ Lý kia đem lòng thương yêu, đó là duyên phận vậy, huynh có quyền gì xem vào chuyện người ta? Lại căn cứ đâu nổi ghen tuông?

Cô ta ngừng lại lấy hơi rồi chẳng để Ôn Thiếu Khanh kịp mở miệng, nói tiếp ngay:

- Sự thực tôi đã nói rõ ra hết, tin hay không tùy huynh, nhưng tình yêu trong lòng Dao Cơ thì chẳng ai lay chuyển được, mà những chuyện này cũng không ai ngăn cản họ được. Nếu như huynh có tâm trường lỗi lạc thì nên nhìn thấy ra vấn đề, may chẳng Dao Cơ còn coi huynh là một người huynh trưởng, nếu không thì tình cảm thâm giao giữa hai gia đình mấy đời qua bị hủy trong tay huynh!

Nói xong một hơi, cô ta vung tay khỏi tay Ôn Thiếu Khanh, sải chân bước đi nhanh.

Ôn Thiếu Khanh chẳng hề nhúc nhích, cũng chẳng nghe nói gì, hần giờ đứng như trời trồng sau mấy lời bộc trực thẳng thắn của muội muội.

*

* *

Bấy giờ trời giữa trưa.

Một cỗ xe ngựa lăn bánh về một mội trên đường đất.

Nhưng con đường đất đỏ này vốn mưa thì sinh lầy, nắng thì bụi ngập đường vì một lớp đất vàng đóng dày trên mặt đường. Bụi cứ tung bay lên mù trời mỗi khi xe lăn bánh qua, phải một hồi lâu đám bụi ấy mới lắng xuống. Ai gặp phải đám bụi ấy thì chẳng khác gì rơi vào trong hoàng vụn, đến khi đám bụi tan hết thì cả người trở thành một con người hoàn toàn khác vì từ đầu đến chân phủ một lớp bụi vàng.

Có lẽ cũng vì duyên cớ ấy, nên thùng xe bít kín không lấy một lỗ hở. Đánh xe là một gã trang hán thân vận bố y màu đen, nhưng giờ đây thì đã nhuộm vàng. Có điều gã đánh xe chẳng mấy may để ý đến điều này, đến giờ tay phải phủ bụi cũng không hề, chừng như hần khá quen với chuyện này, hoặc với con đường này hần đi lại chẳng biết bao nhiêu lần.

Qua chừng một tuần trà, xe đến một ngã ba, con đường đất lớn rẽ ra làm hai nhánh, một đường trực chỉ hướng chính đông, còn đường kia thì chạy về hướng nam. Gã đánh xe hô lớn một tiếng, đồng thời tay cương ghì chặt khiến con ngựa hí dài rồi ngừng lại.

Đợi xe ngựa ngừng hẳn, rèm cửa vén lên, từ trong xe một người trẻ tuổi chui ra, người này thân vận bạch y, nói là bạch y nhưng lúc này cũng đã thấy lấm tẩm nhuộm

vàng, cứ nhìn đủ thấy đi đường nhiều ngày còn chưa thay áo quần, đáng đắp có chút hàn dinh.

Tuy áo quần nhìn bần hàn, nhưng tướng mạo người thì tuấn dật phong trần, khuôn mặt sáng rạng mắt phụng mày ngài, giữa huyệt mi tâm có mộ nốt ruồi son nhỏ, có thể nói là một nhân vật thoát tục tú lệ. Với con người như vậy mà áo quần như vậy thì quả là có chút tương phản không hợp.

Đứng dưới ánh nắng mặt trời chói chang, con người hần nhìn có chút xanh xao, thoát nhìn chừng như vừa qua một cơn bệnh, hoặc giả trong người có chút bệnh tật.

Bấy giờ sau khi xuống xe, người trẻ tuổi chấp tay cúi người hướng vào trong thùng xe nói:

- Tiền bối, văn bối cáo từ!

Liền nghe trong thùng xe một giọng già nua nói vọng ra:

- Lão đệ, chúng ta chia tay ở đây, đường dài bảo trọng, nếu còn duyên chúng ta sẽ tái ngộ.

Người trẻ tuổi nói:

- Đa tạ tiền bối, tiền bối rất tốt, văn bối sẽ...

Người trong xe không đợi đối phương nói hết câu, cười ha hả nói:

- Lão đệ sao còn xem nhau như người ngoài, đây là phúc phần phước lộc của lão đệ người, với ta vô can. Lão đệ, chớ nên khách khí, chuyện liên can đến mạng người, có cơ hội nên tìm người kia, hy vọng sẽ giúp người nghĩ biện pháp!

Người trẻ tuổi chỉ hơi chau mày cúi đầu, nhưng không nói gì thêm.

Người trong xe chừng như hiểu tâm ý đối phương, cũng chẳng nói gì thêm, chỉ cười kha khả nói:

- Lão đệ, người trong người còn yếu lắm, mặt trời đứng bóng, con đường này chỉ cần một trận gió lớn là có thể chôn sống người ta. Chớ nên chậm trễ, nhanh lên đường đi. Lão già ta một đời bôn ba chẳng khi nào dừng vó ngựa, tương lai chúng ta hy vọng gặp lại nhau trên giang hồ, ta đi trước một bước.

Rồi hô lớn với gã đánh xe:

- Lão ca, chúng ta đi thôi!

Gã đánh xe hô lớn một tiếng, rồi ra roi cho xe ngựa chạy đi.

Người trẻ tuổi chấp tay cúi người nói:

- Văn bối đứng đây tiễn tiền bối một đoạn.

Xe ngựa đã chạy cả trường, chỉ nghe thấy tiếng người trong xe nói vọng lại:

- Không dám, lão đệ nhanh lên đường!

Chiếc xe ngựa lăn bánh trực chỉ theo con đường về hướng đông.

Người trẻ tuổi đứng yên bất động dõi mắt nhìn theo cỗ xe ngựa cho đến khi mất hút trong tầm mắt, khi ấy mới cất bước đi theo con đường về phía nam, trên đầu mày người trẻ tuổi ẩn hiện nhiều nét dị thường, chừng như trong lòng mang một tâm sự nặng nề.

Khi mặt trời ngã về tây, người trẻ tuổi mới vào được một trấn nhỏ, khắp nơi nhà nhà khói chiều lên nghi ngút, người ra vào khá nhiều nhưng một cảnh yên lặng êm ả, đủ thấy tiểu trấn này rất bình yên.

Người trẻ tuổi nhìn quanh một vòng, rồi thả bước đi vào trấn.

Trấn chẳng lớn lắm, với gần một trăm hộ dân, thế nhưng chỗ ăn chỗ ngủ thì không thiếu, chỉ hộ một tiếng thì có đủ.

Có lẽ một ngày trời rong ruổi, lúc này đã đói bụng, cho nên vừa vào trấn chẳng xa người trẻ tuổi liền bước chân vào trong một tửu điểm.

Tửu điểm không lớn lắm, nhưng có điều trông tươi tắn sạch sẽ, chỉ vài ba chiếc bàn kê sát tường, đủ thấy nơi này khách thường chẳng nhiều.

Người trẻ tuổi vào quán chẳng để mắt nhìn ai, tùy ý ngồi vào một chiếc bàn gần nhất, thế nhưng có ánh mắt đã để ý đến hắn, có điều người trẻ tuổi hoàn toàn không hay biết.

Đó chính là hai người ngồi cách người trẻ tuổi một chiếc bàn, bọn họ một nam một nữ chính là Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương trong nhóm Bạch Cốt Tam Sát.

Người trẻ tuổi gọi cơm và vài món thức ăn, rồi cúi đầu ăn ngon lành, nhưng bên này Miêu Phương Hương thì như bị thôi miên, hai mắt cứ nhìn chăm chăm lấy người trẻ tuổi.

Sầm Đông Dương dùng đầu gối gõ nhẹ vào vai Miêu Phương Hương, nhe răng cười, nói:

- Sao, tam muội? Phải lòng rồi à?

Miêu Phương Hương thâu hồi ánh mắt, bủi môi nói:

- Chẳng ngờ trên con đường vùng này lại xuất hiện một nhân vật như vậy!

Sầm Đông Dương mỉm cười đầy ngụ ý nói:

- Tam muội tám phần là “miêu” thấy “thử” thì mừng, hồi hộp trong lòng!

Miêu Phương Hương bỗng quay ngoắt đầu lại, đôi mày nhướn cao nói:

- Nhị ca không phải ư?

Sầm Đông Dương vội vàng nói:

- Ta làm sao dám...

- Hờ! Thách huynh cũng chẳng dám, nên nhớ tôi đã từng lừa qua cho huynh!

Sầm Đông Dương nghe rồi cười hềnh hệch gật đầu nói:

- Đúng, đúng, đúng, tam muội cứ xử rộng rãi như vậy ta làm sao quên được, chúng ta có qua có lại, ta không quản đến, được chứ?

Miêu Phương Hương cánh mũi hơi nhăn lại, “hừ” một tiếng nói:

- Huynh dám nhúng mũi vào!

Sầm Đông Dương cười hì hì nói:

- Muốn ta nhắm mắt lại, được được! Thế nhưng...tam muội nên trượng lớn mắt nhìn cho rõ, con người này xem ra chẳng phải là thứ dễ nuốt đâu!

Miêu Phương Hương cười nhạt nói:

- Càng khó nuốt càng tốt chứ sao?

Sầm Đông Dương cười nói:

- Tốt thì tốt, nhưng chỉ sợ...

- Ai chẳng biết nhưng huynh thì biết rõ rồi, Miêu Phương Hương này gặp qua chẳng biết bao nhân vật trác thủ, nhưng có bao giờ để chúng thoát nổi tay đâu?

Sầm Đông Dương gật đầu nói:

- Chẳng sai! Tam muội một khi thi thố Tỏa Hồn Trân thì kẻ cứng rắn kim cương ngạnh thiết cũng ngoan ngoãn nghe theo, thế nhưng gần đây chúng ta vận khí chẳng may!

Miêu Phương Hương nói:

- Đó chỉ là nhị ca, chẳng phải tôi. Hắc hắc...hễ lọt vào mắt tôi rồi thì khi nào thoát nổi được chứ!

Sầm Đông Dương đột nhiên vênh môi nói:

- Chú ý, tam muội, cá sắp thoát lưới!

Chính vừa lúc này người trẻ tuổi đứng lên, tiện tay đặt ít tiền lẻ lên bàn định đi.

Miêu Phương Hương mỉm cười nói:

- Bàn rượu này huynh trả, cứ mặc tôi, đừng đi theo làm vướng tay vướng chân người ta!

Vừa nói cô ta vừa đứng lên uốn éo thân hình mềm mại như thân rắn bước theo người trẻ tuổi ra ngoài.

Người trẻ tuổi chừng như chẳng hay biết gì, ra khỏi quán rượu đi một đoạn rồi tìm vào một khách điểm, Miêu Phương Hương cũng bám vào theo ngay sau đó.

Khi cô ta bước chân vào khách điểm, trên đường còn có thêm một người nhìn thấy cô ta tỏ ra hơi bất ngờ, rồi chẳng chút do dự liền bước vào thẳng trong khách điểm.

Những điều này đều lọt vào trong tầm mắt quan sát của Sầm Đông Dương, hẳn có chút biến sắc, vội vàng lách người lẫn nhanh vào trong một con hẻm nhỏ gần đó.

Trước sau cả thấy bốn người phút chốc mất dạng, ngay khi ấy đầu trần lại xuất hiện thêm ba người, cả bọn đều vận áo đen, chính là bọn “Hàn Tinh Tứ Sứ” do Lê Phách cầm đầu.

Xem tình hình này, tiểu trấn vốn bình an yên tĩnh này, đêm nay chẳng còn được yên tĩnh như những gì cố hữu của nó.

Khách điểm nơi tiểu trấn chung quy chẳng quy mô như ở huyện thành, qua khỏi tiền viện chỉ là một mảnh sân vườn nhỏ, với ba gian nhà trọ nằm vây lấy nhau cùng với gian mặt tiền tạo thành chữ ‘khẩu’, một khách điểm hay nói đúng hơn là một nhà trọ đơn sơ.

Miêu Phương Hương nhìn người trẻ tuổi theo chân tiểu bảo vào đúng gian phòng chính bắc, lại nhìn hai gian đông và tây đều đã có người trọ, thoáng một chút suy tính trong đầu rồi ảo lả thân hình đi thẳng đến hướng phòng chính bắc.

Trong phòng, người trẻ tuổi chấp tay đứng một bên, gã tiểu bảo chính đang dọn dẹp phòng ốc, bất chợt một bóng người xuất hiện ở cửa cất tiếng thanh tao nói:

- Ê, tiểu bảo ca, có thể ra ngoài một lúc chứ!

Miêu Phương Hương tuy nói là nói với tiểu nhị, nhưng cặp mắt long lanh lộ thu ba thì nhìn chăm chăm vào người trẻ tuổi, vừa khéo lúc này người trẻ tuổi nghe tiếng cũng quay mặt nhìn ra. Bốn ánh mắt chạm nhau, Miêu Phương Hương phát hiện một nụ cười hàm tiếu đầu mê lực, người trẻ tuổi mặt hơi đành lại, quay vội nhìn đi nơi khác.

Lạnh lùng, một cử chỉ lạnh nhạt chừng như nụ cười mê hồn của Miêu Phương Hương vô hiệu.

Gã tiểu nhị nghe thế liền bước ra, cúi nhường cười nói:

- Cô nương có chuyện gì sao?

Miêu Phương Hương ánh mắt thờ ơ nhìn quanh gian phòng nói:

- Các người ở đây chỉ còn một gian phòng này thôi sao?

Tiểu nhị hỏi lại:

- Cô nương muốn nghỉ trọ ư?

Miêu Phương Hương gật đầu đáp:

- Ủm, có thể kiếm cho ta một phòng!

Tiểu nhị liếc nhìn quanh người trẻ tuổi nói:

- Xin lỗi cô nương, tiểu điểm quá nhỏ, chỉ có ba phòng...

Miêu Phương Hương nhanh nhẩu nói:

- Tiểu bảo ca, ta thân gái dặm trường, một mình đêm tối, người có thể giúp...

Tiểu nhị còn chưa mở miệng, đúng lúc này thêm một bóng người cao gầy áo đen đi xộc lui hậu viện, tướng mạo người này uy nghi trông đáng sợ.

Miêu Phương Hương nói chưa hết câu, mặt thoáng biến sắc, thân hình nhanh như chớp lách vào bên trong phòng.

Tiểu nhị ngớ người, chẳng hiểu chuyện gì cũng bước vào theo, miệng nói:

- Cô nương, phòng này đã được vị công tử này thuê nghỉ.

Miêu Phương Hương nói:

- Ta biết, ta chẳng phải muốn giành phòng đâu, nam nữ cách biệt, nếu như chẳng phải bắt đắc dĩ thì ta chẳng vào phòng. Ta vào chỉ là lẩn tránh một chốc thôi!

Tiểu nhị ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương lẩn tránh ai?

Miêu Phương Hương liếc mắt nhìn nhanh ra cửa thấp giọng nói:

- Người nhìn thấy người áo đen đứng ngoài sân kia chứ?

Tiểu nhị cũng nhìn ra cửa, gật đầu nói:

- Có nhìn thấy thật, sao chứ?

Miêu Phương Hương nói ngay:

- Hắn chẳng phải là hạng người tốt, hắn mãi bám theo ta từ ngoài trấn vào đây, nhất định tâm cơ đen tối, khiến ta sợ muốn chết.

Vừa nói tay vừa đặt lên ngực, ánh mắt thì chẳng rời người trẻ tuổi.

Đáng tiếc người trẻ tuổi cứ đứng quay mặt vào trong, lưng ra ngoài, khiến Miêu Phương Hương hơi bức tức trong lòng, đoán để hắn nhìn lui cửa sổ phía sau kia có gì hay ho chứ?

Tiểu nhị bấy giờ nghe thế liền ưỡn ngực đánh bạo nói:

- Thôi được, để tôi ra hỏi xem sao!

Nói rồi quay người định bước ra ngoài.

Nhưng Miêu Phương Hương nhanh chóng giơ cánh tay nuốt nà mềm mại giữ người tiểu nhị lại nói:

- Tiểu nhị ca, không được. Hắn là người biết võ công, động chẳng được, chọc không xong, người ta ngoài chỉ có nộ mạng cho hắn!

Tên tiểu nhị nghe vậy thì giật mình, bất giác tỏ ra lúng túng, không ra không được, mà ra cũng khó khăn.

Miêu Phương Hương mở lời nói tiếp:

- Hảo ý người, ta rất cảm kích, nhưng ta không muốn liên lụy đến người, ta chỉ nấp đây một lúc, hắn nhìn có người trợ rồi thì tự nhiên sẽ đi...

Tiểu nhị đưa mắt nhìn ra ngoài, bất giác há hốc mồm miệng nói:

- Cô nương, hắn đến đây!

Quả thế, hắc y hán tử đứng giữa sân một lúc chừng như không còn kiên nhẫn được nữa, nên liền sải chân đi tới.

Miêu Phương Hương nhìn nhanh ra ngoài giọng tỏ ra hơi run nói:

- Đúng thế, hắn đến. Hắn thật to gan, ở đây mà dám...Ai, ta thật ngỡ ngẩn, hắn đã dám vào khách điểm thì còn sợ ai chứ!

Nói đến đó thì đã thấy hắc y hán tử đến trước cửa, ánh mắt ngẫu nhiên nhìn xoáy vào người Miêu Phương Hương, Miêu Phương Hương nhanh chóng bước đến đứng cạnh người trẻ tuổi.

Tên tiểu nhị trống ngực thành thịch, nhưng rồi cố trấn tĩnh, mạnh bạo đến trước mặt Hắc y hán tử cất tiếng hỏi:

- Khách gia đến trọ chẳng?

Hắn vốn chờ xem Hắc y hán tử đáp như thế nào, chẳng ngờ Hắc y hán tử cứ như không hề nghe thất lời hắn, hai ánh mắt lạnh như băng cứ nhìn chằm vào người Miêu Phương Hương.

Vừa lúc này, người trẻ tuổi áo trắng nẩy giờ đứng quay mặt vào trong, bỗng quay người lại đưa mắt nhìn Hắc y hán tử lạnh đậm hỏi:

- Các hạ có chuyện gì?

Hắc y hán tử vẫn y nhiên, như không nghe tiếng người trẻ tuổi, mà cũng chẳng nhìn đối phương một lần, hai ánh mắt chung quy vẫn gắn chặt lên mặt Miêu Phương Hương lạnh giọng nói:

- Người ra đây!

Miêu Phương Hương chau mày liều nói:

- Người có ý gì? Đây là nơi nào, há người dám trước mặt người khác làm hại gì ta chẳng?

Hắc y hán tử lạnh lùng nói:

- Ta có ý gì thì người thừa hiểu, ta dám làm gì người không thì người cũng quá rõ, tốt nhất đừng để ta nói lần thứ ba, nhanh ra đây!

Miêu Phương Hương vùng người vầu mồm nói:

- Ta không ra, vì sao ta phải ra chứ? Nơi này tuy chỉ là một trấn nhỏ, nhưng không có nghĩa không có vương pháp!

Hắc y hán tử đến lúc này mới từ từ quét ánh mắt lạnh lùng nhìn tiểu nhị và người trẻ tuổi nói:

- Hai người ra ngoài một lúc!

Tiểu nhị nhận ra bọn người này đều là người trong giang hồ thì đã thấy khiếp, nghe nói thế đưa mắt nhìn người trẻ tuổi, nhưng chỉ nhận lại một cái nhìn lạnh nhạt, bèn lồm lủi bước nhanh ra ngoài.

Hắc y hán tử nhìn người trẻ tuổi gần giọng:

- Người không nghe thấy sao?

Người trẻ tuổi đáp cộc lốc:

- Có!

Hắc y hán tử nói:

- Nghe rồi thì nhanh bước ra ngoài cho ta!

Người trẻ tuổi nhún vai nói:

- Vì sao ta phải ra!

- Ta muốn mượn gian phòng này sử dụng.

Người trẻ tuổi chau mày khó chịu nói:

- Gian phòng này ta thuê, cho mượn hay không là quyền của ta.

Hắc y hán tử chẳng còn kiên nhẫn gắt giọng:

- Người cho mượn hay không chứ?

Người trẻ tuổi lạnh giọng đáp:

- Xin lỗi, không được!

Hắc y hán tử cười khùng khục mất tiếng, rồi trở lại bình tĩnh nói:

- Ta vốn chẳng muốn người nhìn thấy chuyện này, nhưng nếu như người thích thì tùy người!

Nói rồi sải chân bước nhanh vào phòng, đồng thời tiện tay khóa kín cửa lại.

Miêu Phương Hương vội trốn người lui sau người trẻ tuổi, cô ta đến giờ vẫn không biết người này có chịu ra tay xen vào chuyện này không? Nửa thì sợ thật, nhưng một nửa là giả vờ hốt hoảng la lên:

- Người...người định làm gì ta...

Hắc y hán tử cười hềnh hếch nói:

- Người thừa hiểu!

Miệng nói chân bước nhanh tới.

Người trẻ tuổi vẫn đứng bất động, đột nhiên cười thành tiếng nói:

- Các hạ quả thật ăn nhằm gan hổ, tuy không sợ quốc pháp, nhưng vẫn còn người nghĩa khí trong võ lâm...

Hắc y hán tử khựng người dừng lại, chăm mắt nhìn đối phương nói:

- Ai là nhân vật nghĩa khí trong võ lâm?

Người trẻ tuổi nói:

- Ngay trước mắt người!

Hắc y hán tử cười nhạt nói:

- Tốt nhất người nên tránh ra, chớ chọc giận ta.

Dứt lời vung tay xòe ra chộp vào vai người trẻ tuổi định kéo ra ngoài.

Người trẻ tuổi hân hình bất động, tả chưởng vòng từ ngoài vào chộp vào cổ tay đối phương.

Hắc y hán tử thoáng chút bất ngờ vì đối phương ra tay sao mà thần tốc như vậy, cười nhạt một tiếng, tay trái biến chiêu chuyển hướng từ trên xuống đánh vào sườn đối phương.

Người trẻ tuổi trừng mắt thét lên:

- Chẳng trách người to gan đến thế, thì ra người luyện thành thân thủ bất phàm để làm chuyện sằng bậy!

Miệng thét, tay nhanh như chớp trái hóa chưởng đánh tới nghênh chiêu.

“Bình” một tiếng, hai chưởng tiếp nhau dữ dội, Hắc y hán tử năm ngón tay tê buốt, chân đứng không vững loạng choạng về sau.

Người trẻ tuổi thân hình cũng hơi chao đảo.

Miêu Phương Hương ngậm buồm tiếng thở phào, bên khóe môi hiện một nụ cười bí hiểm.

Hắc y hán tử định thần lại, trừng mắt nhìn đối phương hậm hực nói:

- Người khá lắm, chẳng ngờ dám nhúng mũi vào chuyện của ta, nhanh báo tính danh?

Người trẻ tuổi lạnh lùng nói:

- Ta thấy không cần thiết.

Hắc y hán tử tức giận nhìn lui sau lưng người người trẻ tuổi, đánh giọng nói:

- Ta không ngờ người có trợ thủ lợi hại như vậy.

Miêu Phương Hương đắc ý cười khúc khích nói:

- Đúng thì sao, người làm gì được ta nào?

Hắc y hán tử mặt đỏ gay vì giận lẫn thẹn, nhổ toẹt một cái hần học quất:

- Người chờ xem.

Quất rồi thân hình nhảy tới, xong chưởng múa lên phát cuồng kinh rợn không gian chộp xuống người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi chẳng hề nao núng, tay phải xuất đơn chỉ điểm thẳng vào giữa màn chưởng ảnh của đối phương như một chiếc dùi thép xuyên lớp ván mục chẳng chút trở ngại.

Hắc y hán tử giật mình, biết nếu không lùi thì đối phương ăn đòn hay không còn chưa biết, nhưng bản thân nhận một chỉ của đối phương thì nguy là chắc chắn.

Hắn thân thể tự nhảy lùi tức giận thét lớn:

- Tiểu tử, chẳng ngờ người thân thủ lợi hại đến thế, tính danh đi!

Người trẻ tuổi nhún vai nói:

- Ta nói rồi, điều này không cần thiết.

Hắc y hán tử trong lòng ấm ách, đánh mắt nhìn đối phương từ đầu đến chân cười gằn nói:

- Được, ta thử nắn gân ngươi lần nữa xem!

Rồi định nhảy người xông tới.

Nhưng vừa đúng lúc này bên ngoài sân có tiếng người la lên.

- Sở huynh, ngừng tay!

Hắc y hán tử ngớ người, quay mặt nhìn ra ngoài mới nhận thấy ở giữa sân xuất hiện hai người. Một người thân vận hoàng y, mắt dài mày chỉ, mặt trắng nhợt nhạt; một người áo trắng như một nho sĩ tuấn dật phong lưu.

Hắc y hán tử chẳng nhìn người áo trắng mà trướng mắt nhìn người áo vàng nói:

- Là người?

Người áo vàng cười nói:

- Không sai, chính là tiểu đệ, Sở huynh vẫn khỏe chứ!

Hắc y hán tử nhìn nhanh người đi cùng với người áo vàng hỏi:

- Người đến đây làm gì?

Người áo vàng cười nói:

- Tiểu đệ vừa rồi đi bên ngoài nhìn thấy bọn “Hàn Tinh Tứ Sứ” xuất hiện ngoài đường dạo dác như lòng sục tìm kiếm ai, qua một lúc mới quay ra khỏi trấn. Lại nghe Sầm Đông Dương nói Sở huynh có mặt trong khách điểm này, cho nên vào báo một tin cho Sở huynh.

Hắc y hán tử chau mày hỏi lại:

- Vào báo cho ta một tin?

Người áo vàng gật đầu nói:

- Nếu như tiểu đệ đoán không sai, ba tên nô tài “Hàn Tinh Tứ Sứ” đi báo tin, thì có nghĩ là Ôn Thiếu Khanh chỉ ở gần đây thôi.

Hắc y hán tử mặt hơi biến sắc vội nói:

- Người nên biết rằng đó hoàn toàn không phải là ta...

Người áo vàng cười kha kha nói:

- Tiểu đệ chuyện gì thì chẳng rõ, nhưng rất biết Sở huynh diễm phúc vô cùng, khiến người ta nghe phải phát ghen!

Hắc y hán tử nghe thì giật mình biến sắc, mắt lộ hàn quang quát lớn:

- Sầm Đông Dương, ta phải bóp nát đầu ngươi ra!

Thét rồi thân hình lướt tới.

Sầm Đông Dương vội vàng nhảy người lui sau lưng người áo vàng.

Người áo vàng thân hình bất động cười cười nói:

- Sở huynh, Ôn Thiếu Khanh sắp đến, chuyện này không thể chỉ bằng lời nói suông mà có thể giải bày rõ ràng được.

Hắc y hán tử thân pháp cực nhanh, chỉ sau một cái nhảy cả người đã ra ngoài diễm nhà, đợi khi người áo vàng nói xong thì hắn đã nhảy vọt lên không trung.

Người áo vàng cười ha hả nói với theo:

- Xem ra chuyện này chẳng một người sai...

Rồi cứ thế cười ngất, một lúc mới thu liễm tiếng cười, cất bước đi nhanh đến gian phòng phía bắc.

Đến trước phòng, người áo vàng chấp tay thi lễ nói:

- Dám hỏi huynh đài phải chăng họ Lý?

Người trẻ tuổi thoáng chút ngạc nhiên, mắt nhìn người áo vàng gật đầu nói:

- Không sai, tại hạ họ Lý, các hạ là...

Người áo vàng cắt ngang nói:

- lát nữa sẽ nói, Sở Ngọc Hiên đã đi rồi, huynh đài còn chờ gì nữa?

Thì ra Hắc y hán tử vừa rồi bỏ đi chính là một trong Tứ Khôi Ngọc, Sở Ngọc Hiên.

Người trẻ tuổi nghe vậy không hiểu nói:

- Ý các hạ là...

- Huynh đài vừa rồi không nghe ta nói, ba tên nô tài “Hàn Tinh Tứ Sứ” đi báo tin cho Ôn Thiếu Khanh chính là vì huynh đài, chứ hoàn toàn không phải là vì Sở Ngọc Hiên. Con người Ôn Thiếu Khanh gặp chẳng tốt gì đâu, huynh đài tốt nhất nên tránh mặt đi thì hơn.

Người trẻ tuổi ôm quyền thi lễ nói:

- Đa tạ các hạ.

Nói rồi khoát chân bước ra khỏi phòng.

Người áo vàng chìa tay nói:

- Huynh đài, xin đi cửa sau.

Người trẻ tuổi thoáng chút do dự, rồi quay người bước đi.

Nhưng khi người trẻ tuổi vừa ra khỏi cửa sau, bỗng nghe giọng người áo vàng nói tới:

- Huynh đài, xin theo tại hạ, có một chỗ kín đáo an toàn.

Bóng áo vàng lướt nhanh tới trước mặt người trẻ tuổi, rồi đi trước dẫn đường.

Người trẻ tuổi chẳng hề suy nghĩ, chân cứ bước đi theo.

Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương liền cùng nhau bám theo sau bọn họ hai người.

Người áo vàng chạy phía trước dẫn đường rất nhanh, chớp mắt đã ra khỏi tiểu trấn, trong màn đêm bốn bóng người trước sau phóng đi như bốn mũi tên. Chẳng mấy chốc đến một cánh rừng nhỏ, người áo vàng liền chui ngay vào trong rừng, miệng gọi lùi sau:

- Huynh đài xin nhanh vào đây!

Người trẻ tuổi không một chút do dự liền chui vào rừng theo chân đối phương.

Khi còn ở trong khách điểm, Miêu Phương Hương cứ mãi kề cận bên người áo vàng, nhưng lúc này cô ta phải ở xa người trẻ tuổi, mắt nhìn chăm đối phương mà trong lòng cảm thấy hận người áo vàng kia.

Vào đến trong rừng, người áo vàng chỉ tay ra phía trước nói:

- Huynh dài xem, Ôn Thiếu Khanh đến kia!

Cánh rừng này nằm ngay bên cạnh con đường dẫn vào trấn, người trẻ tuổi theo tay người áo vàng nhìn thì quả nhiên nhận ra năm bóng người từ ngoài chạy nhanh vào hướng tiểu trấn. Tuy trong đêm tối, nhưng hắn vẫn nhận ra được người vận áo bạc chạy đầu chính là thiếu chủ Hàn Tinh môn - Ôn Thiếu Khanh. Còn bốn bóng đen chạy sau chính là “Hàn Tinh Tứ Sứ”

Người trẻ tuổi còn chưa nói gì thì người áo vàng đã tiếp:

- Ở đây rất bí mật an toàn, huynh dài cứ yên tâm, Ôn Thiếu Khanh chẳng khi nào tìm đến được đây. Giờ thì chúng ta có thể nói chuyện thoải mái, để tại hạ giới thiệu với huynh dài...

Nói rồi chỉ tay vào Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương nói tiếp:

- Hai vị này là bằng hữu của tiểu đệ, Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương, ngoại hiệu nhân xưng “Bạch Cốt Song Sát”

Nhân vì Bạch Cốt Tam Sát giờ chỉ còn lại hai người, nên mới giới thiệu là “Bạch Cốt Song Sát”, nghe thật phù hợp.

Người trẻ tuổi vừa nghe giới thiệu thì chau mày, thực chẳng ngờ hai người này chính là hai trong bộ Bạch Cốt Tam Sát. Chỉ trách vừa rồi mình có mắt không trông mới tự nhiên ưỡn thân ra bảo vệ cho Miêu Phương Hương. Thế nhưng đã rơi vào tình huống này đành ôm quyền thi lễ nói:

- Từng nghe đại danh!

Người áo vàng lại tự giới thiệu:

- Còn tiểu đệ gọi là Hưu Ngọc Côn, không biết huynh dài từng nghe qua tiểu danh tiểu đệ chưa?

Người trẻ tuổi vừa nghe thì mở tròn mắt thốt lên:

- A, thì ra là một trong Tứ Khôi Ngọc!

Hưu Ngọc Côn cười nói:

- Khéo nói, đó chỉ là do những người thích chuyện trong giang hồ gọi bậy mà thôi!

Người trẻ tuổi nói:

- Người vừa rồi họ Sở kia chẳng lẽ cũng là...

Hầu Ngọc Côn tiếp lời nói ngay:

- Người vừa rồi xuất hiện trong khách điểm chính là Sở Ngọc Hiên.

Người trẻ tuổi kinh ngạc vô cùng nói:

- Chỉ trong một lúc mà gặp được hai nhân vật trong Tứ Khôi Ngọc, đêm nay là đêm gì chứ?

Hầu Ngọc Côn nheo mắt cười nói:

- Huynh đài quá khen, huynh đài trước đây không lâu đã từng cùng đi với nhân vật võ lâm đại mỹ nhân, Hàn Tinh môn Ôn nhị cô nương, đúng chứ?

Người trẻ tuổi gật đầu nói:

- Không sai.

Hầu Ngọc Côn nói tiếp:

- Cũng cách đây không lâu, huynh đài cùng với một người họ Giả rồi khỏi vị Ôn nhị cô nương kia, quyết không sai đấy chứ?

Người trẻ tuổi hơi ngạc nhiên ngưng mắt nhìn Hầu Ngọc Côn nói:

- Chẳng như chuyện gì của tại hạ, các hạ cũng đều biết rõ!

Hầu Ngọc Côn không phủ nhận cười nói:

- Đương nhiên, vì tiểu đệ từng đến khách điểm tìm Ôn nhị cô nương.

- Điều này tại hạ biết, lúc ấy tại hạ đang thọ bệnh, không thể tham kiến nhân vật tuyệt thế anh hùng Hầu Ngọc Côn, trong lòng cảm thấy hối tiếc vô cùng.

Hầu Ngọc Côn cười nói:

- Quá khen, quá khen, nào đáng gọi là tuyệt thế anh hùng chứ? À...nói chuyện mãi mà tiểu đệ quên thỉnh giáo đại danh huynh đài.

Người trẻ tuổi nói:

- Tồn Hiếu, Lý Tồn Hiếu.

Hầu Ngọc Côn “A” lên một tiếng nói:

- Thì ra là Lý huynh, không biết Lý huynh có biết vì sao tiểu đệ đến khách điểm kia tìm Ôn nhị cô nương không?

Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:

- Điều này thì tại hạ không biết, Ôn nhị cô nương không hề nói với tại hạ.

Hầu Ngọc Côn mỉm cười nói:

- Ôn nhị cô nương là một nữ sát tinh đương thời, giết người không chớp mắt. Lý huynh hẳn từng nhìn thấy cô ta cười, có lúc cô ta đích thực là cười, nhưng có khi nụ cười kia là sắp giết người, đáng sợ chứ? Nếu như không có chuyện gì quan trọng, thì khi

nào ta đến chọc ghẹo một nhân vật nữ sát tinh, ta đến tìm Ôn nhị cô nương là để đòi người...

Lý Tồn Hiếu hỏi lại:

- Người mà Hầu công tử định đòi từ Ôn nhị cô nương là ai?

Hầu Ngọc Côn chỉ tay vào Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương nói:

- Chẳng giấu gì Lý huynh, Bạch Cốt Song Sát nguyên gọi là Bạch Cốt Tam Sát, họ còn một vị đại ca gọi là Phong Tứ Hải. Bọn họ ba người từng được ta phó thác đi khắp nơi, khó khăn lắm mới tìm được người ta cần tìm. Ai ngờ vừa nắm được người trong tay thì chạm phải Ôn nhị cô nương, ra tay đoạt mất...

Nói đến đó hần nghiêng rằng ken kết nói tiếp:

- Mà còn giết chết Phong Tứ Hải, hủy đi khuôn mặt xinh đẹp của Miêu cô nương. Lý huynh xin nhìn xem, vết thẹo ngay góc trán Miêu cô nương chính là tác phẩm của Ôn nhị cô nương. Một vị cô nương cái quý nhất chính là hoa dung, ai không thương ai không tiếc, xem khuôn mặt còn quý hơn tính mạng mình, vậy mà bị Ôn nhị cô nương... Hừ, đây chẳng phải là đại tội đáng băm đáng chém trăm lần sao?

Miêu Phương Hương khuôn mặt trắng bệch, vội vàng cúi gằm đầu chùng như để mái tóc xõa xuống che đi vết thẹo bên góc trán mình.

Nào ngờ Lý Tồn Hiếu chẳng hề quay mặt nhìn cô ta lần nào, nghe Hầu Ngọc Côn nói xong liền đáp:

- Nói vậy Hầu huynh tìm đến Ôn nhị cô nương chỉ là đòi lại người mà đã bị cô ta đoạt?

Hầu Ngọc Côn gật đầu nói:

- Không sai.

Lý Tồn Hiếu chau mày nói:

- Nhưng tại hạ không hề thấy bên cạnh Ôn nhị cô nương còn có người nào khác!

Hầu Ngọc Côn lắc đầu nói:

- Lý huynh còn chưa biết, Ôn nhị cô nương sau khi đoạt người kia từ tay Bạch Cốt Song Sát thì đem hần thả đi...

- Sao? Ôn nhị cô nương đem người kia thả đi?

Hầu Ngọc Côn cười nhạt nói:

- Đó là vì lúc bấy giờ cô ta chẳng biết người kia là ai, nếu cô ta biết thì chắc chắn chẳng khi nào thả cho hần đi. Vì chính Hàn Tinh môn của cô ta cho người ra ngoài truy tìm một nhân vật, cũng chính là người này!

Lý Tồn Hiếu càng nghe càng thấy ly kỳ, ‘a’ lên một tiếng hỏi:

- Vậy người kia là ai?

Hầu Ngọc Côn nói:

- Nhắc đến người này như hiện tại mà nói thì chẳng đáng vào đâu, thế nhưng năm xưa chỉ bằng vào cái miệng với ba tắc lưỡi của mình lang bạc kiếm sống trên giang hồ nổi danh không nhỏ. Người này họ Trương tên là Bách Xảo, có mỹ hiệu “Thiên Điện Không Không”!

Lý Tồn Hiếu vừa nghe thì ngớ người nói:

- Các hạ nói người này phải chăng chính là “Thiết Phiến Xảo Khách” Trương Viễn Đình, chuyên kể chuyện làm kế sinh nhai trước “Đại Tướng Quốc Tự” thành Khai Phong?

Hầu Ngọc Côn thoáng chút ngạc nhiên, cuối cùng gật đầu nói:

- Không sai, Lý huynh biết người này, xem ra ta đoán chẳng sai!

Lý Tồn Hiếu trố mắt nhìn Hầu Ngọc Côn hỏi lại:

- Các hạ nói thế nghĩa là sao?

Hầu Ngọc Côn mỉm cười nói:

- Không giấu gì Lý huynh, ta vốn hoài nghi người họ Giả mang Lý huynh đi khỏi tay Ôn nhị cô nương chính là “Thiết Phiến Xảo Khách” Trương Viễn Đình.

Lý Tồn Hiếu hiểu ra cười lớn, lắc đầu nói:

- Chỉ sợ các hạ nhầm rồi, theo như tại hạ biết thì Trương Viễn Đình đã trở thành người thiên cổ!

Hầu Ngọc Côn nghe không khỏi ngớ người, chau mày nói:

- Lý huynh nghe ai nói Trương Viễn Đình đã chết, hay cũng chính là nghe từ miệng người họ Giả kia?

Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:

- Các hạ chớ nên nghĩ tại hạ muốn bao che cho người họ Giả kia, chuyện Trương Viễn Đình chết chính tại hạ tai nghe mắt thấy.

Hầu Ngọc Côn vẫn nụ cười bí ẩn trên mặt, ‘a’ lên một tiếng nói:

- Lý huynh đích thân tai nghe mắt thấy ư? Ở đâu? Lúc nào?

- Trước đây không lâu, ngay trong ngôi nhà của Trương Viễn Đình sau ‘Đại Tướng Quốc Tự’.

- Lão ta vì sao lại bị chết? Bạo bệnh mà chết chẳng?

Lý Tồn Hiếu chau mày nói:

- Bị người sát hại...

- Bị người sát hại?

Hầu Ngọc Côn thoáng chút ngạc nhiên, nhưng rồi cười hỏi:

- Bị người sát hại? Vậy hung thủ là...

Lý Tồn Hiếu lắc đầu đáp:

- Điều này tại hạ không rõ, thế nhưng cha con Trương Viễn Đình đích thực bị hung thủ đánh nát nội tạng mà chết.

Hầu Ngọc Côn neho mắt nhìn Lý Tồn Hiếu, trong ánh mắt ẩn hiện nét hoài nghi nói:

- Lý huynh như đã nói chắc như thế, ta chẳng thể không tin, có điều Lý huynh vì sao đến tận nhà Trương Viễn Đình? Chẳng lẽ có thân quen trước đây với lão Trương kia sao?

Lý Tồn Hiếu nghe hỏi gật đầu đáp:

- Có thể nói như vậy, có thể nói là người quen cũ!

Hầu Ngọc Côn hai mắt chớp động nhẹ nói:

- Ta chẳng ngờ Lý huynh lại là người quen cũ với Trương Viễn Đình, người ta thường nói “người chết là hết”...

Lý Tồn Hiếu cắt ngang hỏi lại ngay:

- Vừa rồi các hạ nói Hàn Tinh Môn cho người chạy khắp nơi cũng chính là truy tìm Trương Viễn Đình?

Hầu Ngọc Côn gật đầu nói:

- Không sai, đây là thực tình. Lý huynh nếu như không tin thì có thể sau này gặp lại Ôn nhị cô nương hỏi thì biết ngay ta chẳng hề nói dối.

- Vậy các hạ có biết vì sao Hàn Tinh Môn truy tìm Trương Viễn Đình không?

Hầu Ngọc Côn có chút trù trừ, cuối cùng lắc đầu nói:

- Điều này ta không được rõ lắm, nhưng nghe nói hình như để lấy một vật trong người Trương Viễn Đình, một chiếc hộp gỗ Tử Đàn Hương...

Lý Tồn Hiếu mặt hơi biến sắc nói:

- Một chiếc hộp gỗ đàn hương ư? Các hạ biết đích thực vì chuyện này sao?

Hầu Ngọc Côn ánh mắt sắc bén nhìn nhanh lên mặt Lý Tồn Hiếu, lắc nhẹ đầu nói:

- Điều này ta không dám đoan chắc, nhưng nghe nói thế có lẽ chẳng sai!

Lý Tồn Hiếu ngưng mắt nhìn đối phương có chút hoài nghi hỏi:

- Vậy các hạ truy tìm Trương Viễn Đình là vì điều gì, chẳng lẽ cũng chính chiếc hộp gỗ đàn hương?

- Không, không, không!

Hầu Ngọc Côn vội xua tay nói:

- Cho dù trong chiếc hộp gỗ đàn hương kia chứa cái gì đi nữa thì ta cũng chẳng chút hứng thú, ta tìm lão ấy cốt chỉ hỏi vài điều!

Lý Tồn Hiếu 'a' lên một tiếng nói:

- Chỉ hỏi vài điều thôi sao?

- Hầu Ngọc Côn xưa nay chưa từng nói dối, huống gì đối với Lý huynh, thực tế ta chẳng cần phải nói dối làm gì!

Lý Tồn Hiếu hỏi dồn:

- Các hạ muốn hỏi lão ta những điều gì?

Hầu Ngọc Côn lắc đầu nói:

- Điều này tiểu đệ chẳng thể nói rõ được, thành thật xin lỗi, xin Lý huynh lượng thứ!

Lý Tồn Hiếu cười điềm nhiên nói:

- Khéo nói, lẽ ra tại hạ không nên hỏi, cũng không nên quá tò mò!

Hầu Ngọc Côn cười phá lên ha hả, đang cười đột nhiên ngừng bật lại chăm mắt hỏi:

- Sao không thấy người họ Giả kia đi cùng Lý huynh, người ấy đi đâu?

Lý Tồn Hiếu bị hỏi câu bất ngờ này thì có chút do dự, lắc đầu nói:

- Điều này tại hạ không rõ, lúc chia tay Giả tiên bối không hề nói, mà tại hạ cũng chẳng hỏi.

Hầu Ngọc Côn lại bật cười thành tiếng hỏi:

- Thật ư? Lý huynh ?

- Lý mỗ làm người xưa nay cũng chưa từng biết nói dối...

Hầu Ngọc Côn vẫn cất tiếng cười ha hả, gật gù nói:

- Lý huynh không ngờ cũng là người ăn nói đáo để!

Lý Tồn Hiếu nói:

- Tại hạ đã nói là tận mắt nhìn thấy cha con Trương Viễn Đình bị đánh chết, mà thậm chí còn chính tay tại hạ chôn họ...

Hầu Ngọc Côn mỉm cười nói:

- Điều ấy tiểu đệ đã nghe rõ từng tiếng, thế nhưng tại hạ hỏi là họ Giả kia chứ chẳng phải Trương Viễn Đình, lão ta đi đâu, Lý huynh nói thì có hại gì?

Lý Tồn Hiếu nhún vai nói:

- Vừa rồi tại hạ cũng đã nói qua, chẳng hề biết, lúc chia tay...

Hầu Ngọc Côn đổi tiếng cười 'Hắc hắc' mấy tiếng nói:

- Bất tất! Lý huynh, trước mặt tiểu đệ mà bày trò thì còn kém lắm lắm!

Lý Tồn Hiếu cười nhạt nói:

- Các hạ, chúng ta bình sinh chưa từng quen biết, chẳng qua chỉ mới gặp nhau đêm nay. Đừng nói là tại hạ không biết thật, mà cho dù có biết thì cũng chẳng cần phải nói ra, đúng chứ?

Hầu Ngọc Côn cười hăng hắc gật đầu nói:

- Nói hay lắm, nói hay lắm, Lý huynh nói cực hay, chỉ quen sơ làm sao có thể nói nhiều? Thôi thì thế này, Lý huynh, tiểu đệ dùng tính mạng Lý huynh đổi lấy một câu!

Lý Tồn Hiếu chau mày hỏi:

- Các hạ nói vậy nghĩa là sao?

Hầu Ngọc Côn chỉ tay vào hướng tiểu trấn nói tiếp:

- Ôn Thiếu Khanh lúc này đang lũng sục Lý huynh trong trấn, tiểu đệ có thể cứu Lý huynh ra khỏi tay hắn thì cũng có thể đưa Lý huynh trở lại trong tay hắn, Lý huynh hiểu chứ?

Lý Tồn Hiếu hai đầu mày nhíu lại nói:

- Ta hiểu, ta nếu như không chịu nói ra Giả tiền bối đi đâu, thì các hạ bắt ta giao cho Ôn Thiếu Khanh, đúng vậy chứ?

Hầu Ngọc Côn nhếch mép cười nói:

- Bất chỉ thêm phiền, mà còn tổn thương hòa khí, tiểu đệ chỉ cần đứng đây huyết sáo một tiếng, hoặc hú dài một tiếng thì Ôn Thiếu Khanh lập tức đến đây ngay.

Lý Tồn Hiếu nghe thì chau mày trầm ngâm suy nghĩ:

- Ta nếu như không trúng ám khí tẩm độc của Liễu Ngọc Lâm, thì đừng nói chỉ một tên "ngọc" này, mà thêm một tên "ngọc" nữa ta cũng chẳng coi vào đâu.

Hiện tại trong người thụ độc, chân lực nguyên khí bị suy tổn chẳng nhỏ, vừa rồi trong khách điểm động thủ với Sở Ngọc Hiên, tuy nhất thời có chiếm chút thượng phong, nhưng giờ trước mắt Hầu Ngọc Côn chẳng kém gì Sở Ngọc Hiên, lại thêm hai tên Bạch Cốt Song Sát trợ lực, không nói cũng hiểu nếu động thủ thì phần thiệt chắc chắn về phần ta.

Hầu Ngọc Côn nhìn thấy Lý Tồn Hiếu trầm ngâm không đáp, nghĩ trong lòng đối phương đã có ý sợ bèn cười “hắc hắc” nói:

- Tiểu đệ tuy không biết Lý huynh có hiềm khích gì với Ôn Thiếu Khanh, nhưng chỉ một chuyện Lý huynh theo tiểu đệ chạy trốn ra đây, cũng đoán được Lý huynh không hề mong muốn chạm mặt với vị thiếu chủ Hàn Tinh Môn, lại càng không muốn rơi vào tay hắn. Tục ngữ có câu: “kẻ thức thời là tuấn kiệt, người biết tiến thoái là cao nhân”, tiểu đệ nhìn thấy Lý huynh là người thông minh, đương nhiên hành xử điều gì cũng dùng đến chữ “trí”, Lý huynh còn chưa gạt đầu thì đợi lúc nào nữa?

Lý Tồn Hiếu nghe đối phương nói một hồi, trong đầu bao nhiêu ý niệm chuyển nhau, trầm ngâm một lúc nói:

- Nói thế các hạ không tin...

Hầu Ngọc Côn xoa tay cắt ngang nói:

- Hiện tại chúng ta chẳng còn nói la tin hay không tin, Lý huynh như đã khẳng định lão họ Giả kia không phải là Trương Viễn Đình, vậy còn lo lắng gì nữa chứ?

Lý Tồn Hiếu chau mắt hỏi ngược lại:

- Vậy các hạ dựa vào đâu lại cho rằng Giả tiên bối chính là Trương Viễn Đình?

- Với người khác thì không biết, nhưng với Hầu Ngọc Côn này thì khác hẳn, căn cứ những điều diễn ra trước mắt để suy đoán chắc chắn không sai!

Lý Tồn Hiếu nhíu mày hỏi lại:

- Làm sao biết được Bạch Cốt Song Sát tìm được người kia chính là Trương Viễn Đình?

Hầu Ngọc Côn cười kha kha nói:

- Ta muốn tìm Trương Viễn Đình, làm sao lại không biết Trương Viễn Đình là người thế nào?

- Theo tại hạ biết thì cha con Trương Viễn Đình dựa mà nhau sống ...

- Lý huynh hỏi nhiều những điều này làm gì?

Lý Tồn Hiếu nói:

- Vừa rồi tại hạ nói qua, tại hạ với Trương Viễn Đình là người quen biết cũ, cho nên chẳng muốn ông ta rơi vào tay người khác. Cho nên trước kia tại hạ còn chưa biết chắc Giả tiên bối có đúng là Trương Viễn Đình hay không, thì tại hạ thà chấp nhận rơi vào tay Ôn Thiếu Khanh chứ không khi nào để người quen bị hại!

Hầu Ngọc Côn chau mày nói:

- Lý huynh đúng là người thông minh, quả là một chiêu cao minh lợi hại...

Nói đến đó đột nhiên cất tiếng cười lớn nói tiếp:

- Cũng đúng thôi, để Lý huynh rơi vào tay Ôn Thiếu Khanh, tiểu đệ thật chẳng thích chút nào. Thôi được, để tiểu đệ nói cho Lý huynh rõ, họ Giả từng giao điều kiện với ta, chỉ cần ta nói rõ đích tính danh thực của Ôn nhị cô nương cho Lý huynh, thì lão ta sẽ nói ra chỗ ở Trương Viễn Đình. Huống gì con người Trương Viễn Đình ngoại hiệu “Thiên Điện Không Không”, quyết không dễ dàng gì chết được, cho nên ta đoán họ Giả kia chính là Trương Viễn Đình!

Lý Tồn Hiếu hỏi lại:

- Vậy còn nhi nữ lão ta...

- Chạy!

Hầu Ngọc Côn nhún vai mỉm cười nói:

- Khi Bạch Cốt Tam Sát tìm đến nơi, lão ta một mình đối phó với Bạch Cốt Tam Sát, cản đường cho con gái lão ta trốn chạy.

- Vậy thì lạ, chuyện ta nhìn thấy là thế nào chứ?

Hầu Ngọc Côn trầm ngâm một lúc hỏi:

- Lý huynh đoán chắc hai người bị hại kia chính là cha con Trương Viễn Đình chứ?

- Người chết nằm trong nhà lão ta, có lý nào không phải?

- Lý huynh chỉ cầm cứ một điểm này mà dám tin chắc đó là cha con Trương Viễn Đình sao?

Lý Tồn Hiếu chau mày hỏi:

- Chẳng lẽ không đủ?

Hầu Ngọc Côn lắc đầu nói:

- Nếu chỉ bằng vào một điểm này thì không đủ thuyết phục người khác, nên biết đó khả năng là cha con hai người khác, cũng có khả năng là một kẻ nào đã sắp xếp...

- A...

Hầu Ngọc Côn nói tiếp:

- Theo Lý huynh biết thì Trương Viễn Đình là người tướng mạo như thế nào?

Lý Tồn Hiếu nghe hỏi có chút lúng túng nói:

- Chẳng giấu gì các hạ, Trương Viễn Đình chỉ là quen biết với tiên phụ, tại hạ hoàn toàn chưa từng gặp qua người này. Nghe nói thời trẻ tuổi Trương Viễn Đình là một người phong nhã tuấn tú, thế nhưng năm tháng chẳng chữa ai, mười tám năm trôi qua, giờ đương nhiên phải là một lão già râu tóc đổi màu!

Hầu Ngọc Côn nói:

- Nếu thế thì nghĩ không lầm Lý huynh nhìn thấy người chết trong ngôi nhà sau “Đại Tướng Quốc Tự” phải là một lão già tóc bạc râu dài?

Lý Tồn Hiếu gật đầu thừa nhận:

- Đúng thế.

Hầu Ngọc Côn cười nói:

- Lý huynh, mười tám năm tuy qua, thế nhưng nếu Lý huynh biết rằng đến giờ “Thiên Điện Không Không” Trương Bách Xảo vẫn như thời trẻ cầm không một cọng râu!

Lý Tồn Hiếu nghe chẳng khỏi ngạc nhiên tròn mắt hỏi:

- Sao? Trương Viễn Đình vẫn còn trai trẻ như xưa ư?

- Mười tám năm thế sự bao thay đổi, con người cũng chẳng ai tránh khỏi sự tàn phá của thời gian, duy chỉ có Trương Viễn Đình trên mặt bất quá chỉ nhiều hơn vài vết nhăn mà thôi. Đây chính là nhờ vào thuật dưỡng nhan dị dung cao minh của lão ta.

Lý Tồn Hiếu nghe thế trong đầu một tia sáng lóe lên, người chấn động không ít, khi ấy gật đầu nói:

- Nghe các hạ nói rõ ràng như vậy, xem ra lão ta vẫn còn sống...

Hầu Ngọc Côn cười cười nói:

- Lý huynh cũng nên tin rằng họ Giả kia chính là Trương Viễn Đình!

Lý Tồn Hiếu nghĩ nhanh trong đầu, miệng nói:

- Không thể, Giả tiên bối nếu như là Trương Viễn Đình, vì sao lại không biết ta?

Hầu Ngọc Côn cười giảo hoạt nói:

- Lý huynh cũng chẳng phải không biết lão ta đó sao? Hướng gì làm sao tiểu đệ biết được Lý huynh có cùng với lão ta hàn huyên tâm sự hay không?

Con người này thực vô cùng đa nghi xảo trá, một câu này hầu như xóa hết tất cả những gì Lý Tồn Hiếu nói ra.

Lý Tồn Hiếu vốn tính lời dễ biện minh, nhưng một câu này khiến chàng chẳng còn muốn nói, nhún vai đáp:

- Tùy các hạ suy nghĩ.

Hầu Ngọc Côn nhếch mép cười nhạt nói:

- Ta suy nghĩ gì cũng không quan trọng, mà quan trọng nhất chính là Lý huynh nên nói ra họ Giả kia đi đâu?

Lý Tồn Hiếu nhíu mày nói:

- Nếu như ta nói ra một phương hướng nào đó, liệu các hạ có tin hay không?

- Ha! Chẳng quan trọng gì, ta không hề sợ Lý huynh nói dối, vì bất luận là phương hướng nào thì ta cũng đi cùng Lý huynh đến đó, nếu như không đúng thì tới đó sẽ nói chuyện tiếp!

Một câu này quá rõ, hẳn định khống chế Lý Tồn Hiếu đến cùng.

Lý Tồn Hiếu lạnh giọng hỏi:

- Các hạ tin là có thể bức ta đi được sao?

- Sao lại không, sự tin tưởng này chính Lý huynh cho ta đấy. Giả sử như không nắm chắc đầu qua ba chúng ta, thì vừa rồi đã chẳng chịu nhún mình, đúng chứ?

Lý Tồn Hiếu hơi chần động trong lòng nói:

- Các hạ quả là người rất tâm cơ.

- Nào dám, nào dám!

Hầu Ngọc Côn nói vậy nhưng lại cất tiếng cười khùng khục đắc ý nói tiếp:

- Tiểu đệ xưa nay có tiếng là người tâm cơ nhất trong Tứ Khôi Ngọc, nhưng thực ra chỉ là vì đầu nghĩ gì thì miệng nói nấy, thiên hạ hiểu nhầm mà nói thế thôi!

Lý Tồn Hiếu bỗng thở dài nói:

- Thôi được, đã thế ta nói cho các hạ biết, Giả tiền bối đi Giang Nam.

Hầu Ngọc Côn vừa nghe đôi nhãn châu chuyển nhanh trong hố mắt hỏi lại:

- Giang Nam? Thật ư?

- Các hạ định mang ta đi, còn sợ gì nữa chứ?

- Nói cũng đúng, ta quên mất!

Hầu Ngọc Côn trầm ngâm một lúc rồi gật đầu hỏi lại:

- Lão ta thật đi Giang Nam chứ?

Lý Tồn Hiếu nói:

- Có đi Giang Nam thực hay không thì ta không biết, nhưng khi chia tay xong Giả tiền bối đi về hướng đông.

- Đi về hướng đông?

Hầu Ngọc Côn lại trầm ngâm suy nghĩ doại hỏi:

- Đi bộ, cưỡi ngựa, hay ngồi xe?

Lý Tồn Hiếu đáp:

- Khi chia tay thì rõ ràng Giả tiền bối ngồi trên một cỗ xe ngựa thuê, nhưng ai biết được có thể đi một đoạn lại xuống đi bộ hay cỡi ngựa?

Hầu Ngọc Côn mỉm cười, giơ ngón tay cái lên nói:

- Lý huynh đáp quả thật trọng khiến người ta bội phục!
- Nói rồi quay mặt nhìn bọn Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương hỏi:
- Ôn Thiếu Khanh đi chưa?
- Sầm Đông Dương tỏ ra cung kính, cúi người đáp:
- Bẩm công tử, chưa thấy hấn ra khỏi trấn.
- Hầu Ngọc Côn nhú mày nói:
- Hấn vẫn chưa chịu bỏ cuộc, chúng ta chờ một lúc rồi đi.

oOo

(Hết tập 5)